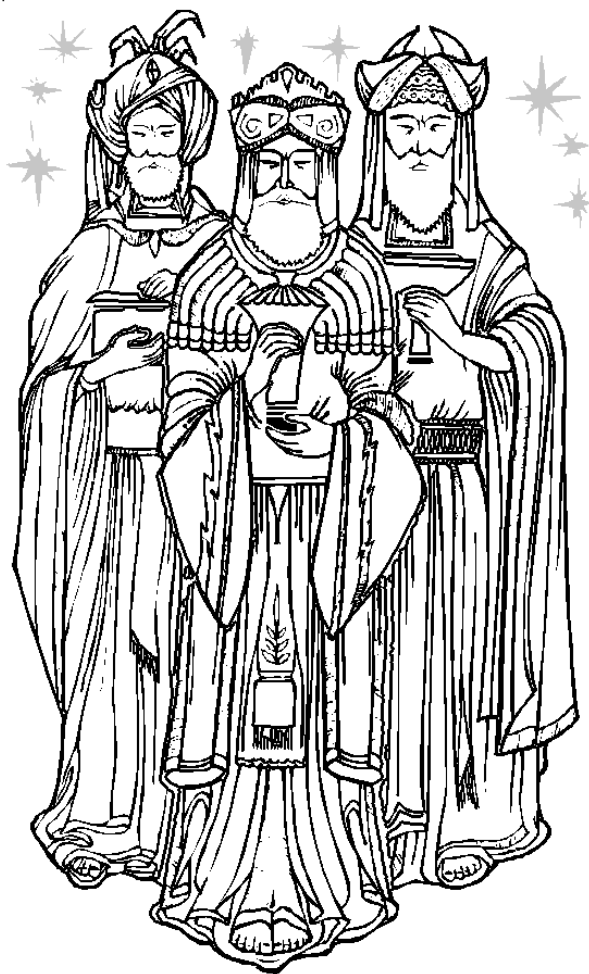

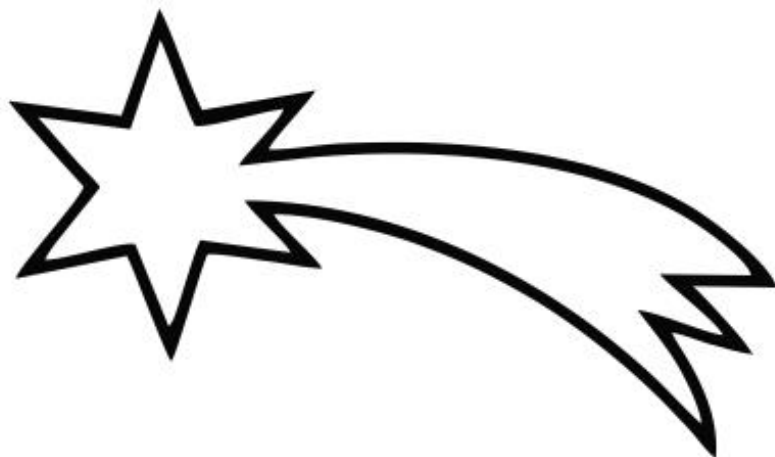

TŘÍKRÁLOVÉ

AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

červen – prosinec 2023

*Když se narodil Ježíš
v judském Betlémě
za dnů krále Heroda,
hle, mudrci od východu
se objevili v Jeruzalémě
a ptali se:*

„Kde je ten právě narozený král Židů?

***Viděli jsme na východě jeho hvězdu
a přišli jsme se mu poklonit.“***

Mt 2, 1 – 2

Obsah

Duchovní slovo	2
Anketa	5
Mágové, mudrci či králové?	8
Klanění tří králů	10
K+M+B	13
Pro šikovné a zvědavé děti.....	14
O pokrytectví a paradoxu růstu směrem dolů	16
Rozhovor s Ing. Veronikou Vašíčkovou.....	18
Kronika	22
Opravy našich kostelů v roce 2023	24
Výročí diecézí	25
Ohlédnutí za skautským táborem Lučice 2023	28
Světové dny mládeže 2023.....	30
Pout' do Číhoště	34
Přímluvná modlitba	35
Misijní neděle	37
Nová věž pro Kateřinu	38
Dovolená v Římě.....	41
Zprávy z Výbuchu	44
Vzpomínka na Vánoce v Havlíčkově Brodě	47

Milí čtenáři,

adventní doba pomalu končí a vánoční svátky jsou „za dveřmi“. Jako každoročně si budeme připomínat narození našeho Spasitele a příběhy s tím spojené. K nim patří i vyprávění z Matoušova evangelia o putování mudrců do Betléma, a proto je téma nového čísla Agapé „tříkrálové“. V anketě se někteří farníci podělili o své zážitky s Tříkrálovou sbírkou.

Můžete si přečíst rozhovor s paní ředitelkou Oblastní charity Havlíčkův Brod, článek o nové věžičce na kostele sv. Kateřiny nebo spoustu dalších zajímavých úvah či prázdninových zážitků od lidí z farnosti a vzpomínku na Vánoce před 25 lety na havlíčkobrodské faře...

Přejeme vám, ať je Tříkrálová sbírka pro vás všechny obohacením – pro potřebné, pro koledníky i pro dárce!

redakce

Duchovní slovo

Iz 60, 1 - 6

Mt 2, 1 - 13

Slavnost Zjevení Páně

Pouze evangelista Matouš nám zaznamenává jedinečnou historickou událost, která je takovou pomyslnou korunou vánočních svátků, spojených s událostmi Kristova narození. **Zjevení Páně**; příchod a **klanění Tří králů**, jejich **hold Božímu synu**. Završení hledání moudrých. Přehlídku vytrvalosti, moudrosti a pokory.

Příběh dobře známý, i když hojně dokreslený pozdějšími výklady a fantazií. My toho ve skutečnosti víme velice málo o oné „**noční návštěvě na nejvyšší úrovni**“. A tak si vypomáháme – tu spekulacemi, tu lidovou představivostí. (*Dokladem jsou naše dojemné „jesličky“, kde nalézáme ony tři neznámé v královských rouších. Dost nepohodlný oděv na dlouhou cestu; ostatně do bohatých rouch je oblékly ruce chudých řezbářů, které jinak než vnějším znamením královského šatu neuměly vyjádřit královský majestát.*) Nechtěl bych narušovat dojemnou atmosféru této slavnosti, jen si dovolím věcnou poznámku, že nejspíš všechno bylo jinak. Ale kdybychom věděli, „**jak to doopravdy bylo**“, neztratili bychom něco z oné kouzelné a tajemné nálady dnešního svátku?

Uvádí jej prvé čtení. Skrze proroka Izaiáše, tohoto starozákonním mluvčího adventu, vánoc, ale i postní doby. Začneme tedy u něho. Obrací se na zdecimovaný zbytek svých souvěrců v Babylóně s jásavou výzvou: „**Vstaň, rozsviť se, Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo a Hospodinova velebnost září nad tebou... Národy budou kráčet v tvém světle a králové v tvé vycházející záři ... všichni se shromáždí, přijdou k tobě ... poklady národů přijdou k tobě ... přinesou zlato a kadidlo, rozhlásí Hospodinovu chválu ...**“ Babylonští exulanti již rezignovali na moc a slávu Hospodina, bohatství Jeruzaléma má jen rozměr dávných vzpomínek a „materiálního bohatství“ jeruzalémského chrámu. Nyní však, dle Izaiáše, přináší dary „**okolní národy**“ a to proto, aby „**rozhlásily Hospodinovu chválu**“. Izaiáš vyzdvihuje přitažlivou sílu Jeruzaléma, tohoto výsadního židovského města pro okolní pohanské národy, zatímco ti, kteří jsou vyvolenými „**účastníky Hospodinovy chvály**“ fňukají nad ztrátou města Hospodinova – Jeruzaléma v babylónském vyhnanství. Izaiáš už dopředu ukazuje na dalekou budoucnost kdesi v Persii („*viděli jsme jeho hvězdu na východě a přišli se poklonit Pánu*“), kde se chystají k náročné cestě ti, kteří díky své moudrosti a otevřenému srdci čtou z nebeských hvězd zprávu o tom, že se „**narodil židovský král**“, a jdou jej **hledat**, aby se mu mohli **poklonit**. („*Vyjde hvězda z Jákoba, povstane žezlo z Izraele*“ - Nm 24,17). Oni totiž jen moudří

a pokorní umí zvednout oči k nebi, hledat v hlubinách vesmíru, stejně jako svých duší, odpověď na to, **kdo je „nejvyšším Pánem nebe a země“**.

Na tomto místě by mohla zaznít přednáška o tom, jak to vlastně bylo s tou hvězdou? Bylo o tom napsáno už dost a novodobé poznatky jednoznačně vyvracejí nebeskou vlasatici (*Halleyovu kometu, protože ta se v daném období na nebi prostě objevit nemohla, a onen „ocásek“ byl přimalován malířem Giotem až v 15. století*). Šlo o **konjunkci** dvou planet: Saturna a Jupitera, která se na nebi skutečně zjevila, byla okem dobře viditelná jako jasná hvězda v souhvězdí Ryb, a nastala v roce 7 před Kristem. Takový úkaz mohl být astrologie své doby vykládán jako zrození židovského krále v Judei, protože **Jupiter** je planeta královská, **Saturn** symbolizoval Židy, a souhvězdí **Ryb** představovalo oblast dnešní Palestiny. Není tedy divu, že pro ony neznámé „*magoi*“ – *mágy, učence, hvězdoporce* neboli *mudrce* - byly hvězdy znamením „**narození židovského krále v Judsku**“.

Neméně zajímavým je pohled na vznik tradiční sestavy **Tří králů**. Rozhodně nešlo – a ani nemohlo jít o osamělou trojici panovníků. Na dalekou cestu – pravděpodobně z **Persie** - se vydávala nepochybně celá karavana, v jejímž čele mohli být oni tři mágové, *jejichž počet se cca od 5. stol. odvozuje od počtu darů*. Výběr darů byl tradiční – současně však symbolizuje charakter obdarovaného – **zlato** pro krále, **kadidlo** pro Boha, a **myrha** pro člověka – myrha byl vzácný balzám, určený (ne pouze výhradně) i k balzamování zemřelých. Spíše pozdní křesťanská tradice, vyznávající Krista jako Nejvyššího **kněze, proroka a krále** jim propůjčila tyto atributy.

Oni „králové“ doklopýtají cestou velmi náročnou a dlouhou, vedoucí přes nekonečnou Arabskou poušť (*a to v noci – kdy jindy lze jít podle svitu hvězdy*) do centra judského království – Jeruzaléma. A jdou, naprosto logicky - vždyť jde o narození krále, rovnou za jeho panovníkem. A tím je náš známý Herodes. Ukrutník, paranoidní megaloman, geniální projektant i emoční a sociální zrůda. Další příběh znáte. Obklopí se suitou židovských znalců Zákona a Proroků a ti se rovněž vyděsí. Podle Micheášova proroctví přihrají Betlém jako místo narození Mesiáše (*Mich 5,1*) a králové vycházejí na poslední a nejkratší úsek cesty. Herodes si vyžádá při jejich návratu přesnou informaci a my dobře víme, že ne proto, „*aby se i on mohl židovskému králi poklonit*“.

Vzácní poutníci dorazí k betlémské jeskyni, nenechají se odradit obrazem bezmezné chudoby a s **radostí** – *poznání přináší radost* – se **pokloní** malému dítěti, v němž, moudří a nezátížení předsudky, rozpoznají budoucího Krále králů a složí mu své dary.

Unaveni po své náročné misi uléhají k spánku; další režii přebírá nebeský Otec, který je posílá zpět, oklikou kolem Jeruzaléma. A oni, poslušni nebeského hlasu, se tak nepřímo stanou Ježíšovými zachránci.

Jak a čím by bylo možno charakterizovat ony mágy? Moudrostí, poslušností, vytrvalostí, nezištností, pokorou ... samé dobré a potřebné vlastnosti.

A v čem bychom je mohli napodobit my?

- Třeba v **odvaze** nenechat se spoutat tmou okolo nás i uvnitř nás.
- Nepodlehout povrchnosti a pohodlnosti, ale překonávat i zdánlivě nemožné při svém **hledání** (*životních cílů, Boha, lásky, smyslu života ...*).
- Být **vnímaví** k Božím znamením a ukazatelům v našem životě.
- Nenechat se ovlivnit „vnějším veřejným míněním“, umět **žasnout, radovat** se i **sklonit** před tím, co nás přesahuje.

Ony postavy starodávných poutníků jsou skutečně velmi inspirativní.

- Snažme se být i my **příkladem a světlem** pro druhé.
- **Klaňme se skutečnému Králi**, a nepoklonkujme pozemským prospěchářům a lhářům.

A Kristův příslib nakonec: „*Kdo vytrvá do konce, bude spasen!*“

P. Jiří Vojtěch Černý

(použité a upravené kázání ze slavnosti Zjevení Páně v roce 2021)

Anketa

Tentokráte jsme poprosili pár farníků, aby se podělili o své zážitky s Tříkrálovou sbírkou...

Proč chodím na Tříkrálovou sbírku

Se svým mužem chodím koledovat na Tříkrálovou sbírku už velmi dlouho. Vzpomínám, jak jsme naše děti před lety brávali do kočárku a chodili s nimi po Mírovce. Naši kluci chodí stále s námi a občas se i podaří, že se zapojí do koledování i jejich kamarádi nebo děti našich známých a postavíme skupinky dvě. Máme svoje rajóny nad nemocnicí, koledujeme ale kdekoliv, když je potřeba. Chodím moc ráda a nejde tolik o to, že finanční dary pomáhají charitě, ale pro mě je to způsob, jak přinášet Krista druhým lidem. Když kreslím na veřejnosti domů posvěcenou křídou tři bílé křížky a písmena KMB, vyslovuji nahlas „Kristus ať žehná tomuto domu“ (Kristus mentionem benedicat). Vycházím z verše evangelia Mt 10, 12-13. Věřím, že Kristus může těm lidem mnoho dát. Myslím, že dnešní svět i lidé žijící okolo nás v naší farnosti potřebují přinášet do domovů Světlo. Zkuste se také přidat a uvidíte, že to není tak těžké. ☺

Půjdeme nebo nepůjdeme?

Začátek ledna pro nás už několik let znamená Tříkrálovou sbírku. Nejdříve to obvykle vypadá tak, že letos nepůjdeme - děti už jsou starší a nechtějí zpívat, nikam se jim nechce, je zima a špatné počasí... A pak vždy přijde nějaký impuls - zavolá paní z Oblastní charity, zda letos půjdeme, nebo malá neteř, která se moc těší na koledování. Zajímavé je, jak každý rok po překonání všech "proti" zažijeme krásný den, plný milých zážitků, srdečných přijetí, radosti z přání Božího požehnání do nového roku.

Ráda bych všechny vyzvala, ať najdou odvahu a jdou do toho s námi. ☺

Odměna za koledování

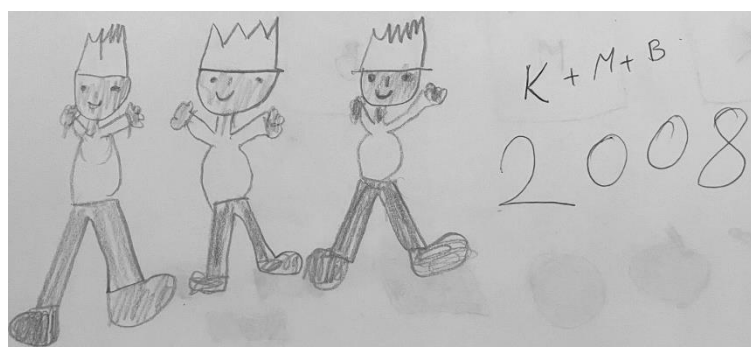
Tříkrálová sbírka je pro mě smysluplná aktivita, která přináší radost těm, pro které je výtěžek určen, ale i těm, kdo se do ní zapojí. Pokud mám tedy čas, ráda se jí účastním. Jeden rok jsem dostala jako koledníky tři děti, myslím, že to byli sourozenci, kteří nebyli z HB, ale aktivně se přihlásili poté, co už koledovali u nich ve vsi. Uměli dobře zpívat, takže jsme v každém bytě nebo domě, kde nám otevřeli, zazpívali My tři králové. Nejmladšímu hošíkovi bylo asi 5 let a zpíval sólo „A já černý vystupuju“, což mělo velký úspěch, bylo to v jeho podání opravdu dojemné. Děti byly samozřejmě rády, když jim kromě peněz do sbírky nabídli také nějaké sladkosti. Nejlepší nabídka, kterou jsme dostali (a nevyužili), byla od jednoho pána, který měl venku voliéra se spoustou papoušků, a říkal, ať si nějaké vybereme, že nám je rád dá.

Vzpomínka od skautů

Skoro každoročně se náš skautský oddíl Blesk účastní Tříkrálové sbírky. Je to pro nás další možnost, jak pomáhat veřejnosti. I malá pomoc se počítá do společné velké pomoci. Naši kluci pomáhají jak v Havlíčkově Brodě, tak také v okolních obcích, odkud pocházejí. Vždy chodíme ve čtyřech lidech. Většinou je naše složení tři děti a jeden dospělý vědoucí. V posledních letech poskládáme dvě skautské skupinky a ostatní členové oddílu chodí s rodiči nebo kamarády. Naše obvyklé místo, které nám je přiděleno, je místní část Žižkov a přilehlé okolí. Dlouhodobou tradici si dovolím dokreslit dvěma kronikovými zápisy z roku 2008, které si psali nejmladší skauti (vlčata): I když zápisy vznikly před mnoha lety, záměrně neuvádím autora. Můžete však tipovat, kdo oba zápisy do tehdejší kroniky zapsal. Schválně, jestli se autor sám pozná? Neváhejte nás kontaktovat. Správné odpovědi mají u nás drobnou odměnu!!!

16. schůzka vlčat - 3. ledna 2008

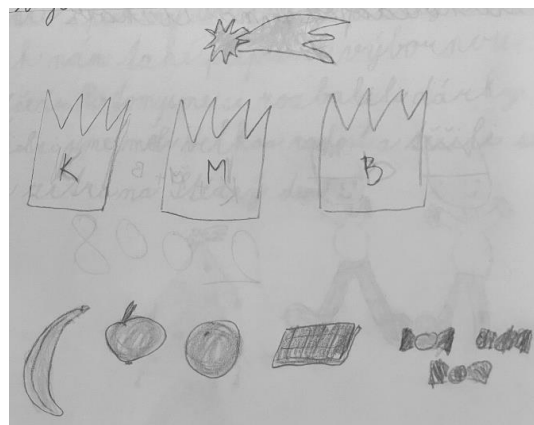
Přišli jsme v 15 hodin, oblékli se do bílého, nasadili si koruny a šli jsme do kostela, kde nám dal pan kaplan Řehoř požehnání pro Tříkrálovou sbírku. Potom jsme šli koledovat na Žižkov.

Kromě finanční pomoci jsme obvykle vykoledovali ještě něco dalšího, o čemž svědčí následující zápis:

17. schůzka vlčat - 10. ledna 2008

Na začátku schůzky jsme si rozdělili dobroty, které jsme dostali na Tříkrálové sbírce. Já jsem dostal čokoládu a sušenku. Potom jsme hráli bojovou hru venku na sněhu.

Těšíme se na koledníky

S manželem se vždycky těšíme, až u nás zavoní tři králové. Jelikož bydlíme na Žižkově, obvykle míváme štěstí, že k nám přijdou skauti z oddílu Blesk a některé z nich osobně známe. Někdy bývají pěkně zmrzlí, ale i tak mají dobrou náladu. A jejich oči se vždy rozzáří, když jim do ruky strčíme ještě nějakou sladkost navíc. To nám někdy i zazpívají alespoň jednu sloku písně „My tři králové jdeme k vám“. V covidových letech, kdy se sbírka nekonala, nám tato návštěva moc chyběla. Je to pro nás takové malé zakončení vánočních svátků.

Kasička v kostele

Na tříkrálovou sbírku přispívám pravidelně a to do kasičky v našem kostele. K nám domů koledníci nechodí, protože bydlíme v paneláku a není snadné se dostat přes vchodové dveře. Možná že už to koledníci vzdali koledovat na sídlišti po panelácích, protože tam bývá dost lidí, kteří jim dveře prostě neotevrou. Je tam takové anomymní a nevstřícné prostředí.

Kdysi dávno

Kdysi dávno, když jsme byli malí, dělali jsme jednou v kostele se sourozenci tři krále. Měli jsme na sobě se sestrami krásné barevné pláště a nesli „zlato“ (truhličku), kadidelnici a nějakou nádobku jako „myrhu“. Vzpomínám si, že jsme se měli po mši převléci, postavit se k betlému u postranního oltáře a zazpívat písničku My tři králové... Ale byli jsme tenkrát dost malí a neuměli jsme ji. Proto nám musely pomoci starší děti. I tak jsme všem babičkám v kostele připadali tehdy moc roztomilí...

Mágové, mudrci či králové?

V západní liturgické tradici je svátek Tří králů ztotožněn se slavností Zjevení Páně a církev jej na západě i na východě slaví **6. ledna**. Tento svátek je svou podstatou totožný se slavností Narození Páně, je dvanáctým dnem Vánoc a fakticky jím Vánoce vrcholí a končí. Svátek Tří králů upomíná na okamžik, kdy se Kristus zjevuje nejen izraelskému národu, ale všem; dává se rozpoznat jako král všech, které zastupují mudrcové z daleka.

V nejstarších řecky psaných rukopisech Matoušova evangelia se píše, že z Východu přišli mágové, kteří byli v pozdějších překladech Bible označení za mudrce, v pozdějších letech je západní křesťanská tradice přetvořila v krále, a to s odkazem právě na cenné dary, které přinesli. Na základě těchto darů pak západní křesťanská tradice určila nejen jejich počet, ale také jim přiřadila jména Kašpar, Melichar a Baltazar, která měla odkazovat právě na jejich arabský, babylonský a perský původ.

Podle Matoušova evangelia mudrci přišli, aby uctili krále židovského. Evangelium nezmiňuje jejich počet, přesto většina západních křesťanských denominací tradičně předpokládala, že byli tři, na základě tvrzení, že přinesli tři dary. Ve východním křesťanství, zejména v syrských církvích, je mudrců často dvanáct. Jejich označení za krále v pozdějších křesťanských spisech je pravděpodobně také spojeno se starozákonním textem proroka Izaiáše, který odkazuje na „krále přicházející k jasu, jenž nad tebou vzejde“ nesoucí „zlato a kadidlo“.

Mágové byli vyobrazeni tři i na starobylém vyobrazení z římských katakomb z 3. století. V evangelním příběhu samotném není řeč ani o králích, ani o jejich počtu. Poprvé se o třech mudrcích zmiňuje církevní spisovatel Órigenés na počátku 3. století, který počet tří zřejmě vyvozuje z počtu darů, které Ježíši přinášejí. Označení králové se pak objevuje až v 6. století u svatého Caesaria z Arles (pravděpodobně podle zmínky v 72. žalmu). Počet mudrců však v jednotlivých výkladech kolísal od počtu dvou až čtyř v západní církvi a po dvanáct ve východní. Jména tří králů Melkon, Kašpar a Baltazar se poprvé objevují v pozdním apokryfním spisu zvaném *Arménské evangelium dětství* asi z 6. století. Je o nich zmínka také na fresce v Ravenně datované po roce 560.

Poprvé se spolehlivě jména králů objevila ve 12. století u Petra Comestora, kancléře pařížské Sorbonny. Středověk je také obdobím, kdy byly těmto jménům přiřazeny jednotlivé dary. Tyto tři dary měly také představovat veškerou hmotu, neboť zastupují veškerá v té době známá skupenství. Jednotliví králové pak podle různých výkladů představují všechna období lidského života; na scénách klanění

Tří králů je jeden z nich zobrazován jako mladík, druhý jako muž a poslední jako stařec.

Tři králové nebyli nikdy oficiálně svatořečeni, avšak jsou uctíváni jako patroni poutníků a hříšníků. Ostatky svatých Tří králů podle legendy našla svatá Helena, která je přivezla do Konstantinopole a později byly jejím synem Konstantinem darovány milánskému biskupovi Eustorgiu, rodáku z Konstantinopole. Po dobytí Milána roku 1158 císařem Fridrichem Barbarossou kolínský arcibiskup Rainald z Dasselu převezl tyto ostatky **do Kolína nad Rýnem**, kde je uložil do chrámového pokladu Hildebold-Domu. Ostatky Tří králů se staly místem úcty mnoha poutníků, jeden z významných zlatotepců Mikuláš z Verdunu pro ně zhotovil relikviář Tří králů ze vzácných materiálů a začala se stavět nová katedrála svatého Petra, ve které byl relikviář s jejími ostatky uložen. Od roku 1948 je tento relikviář umístěn v centrální gotické lodi před hlavním oltářem katedrály svatého Petra.

Schránka na ostatky sv. Tří králů na hlavním oltáři je 2,20 m dlouhá truhla z pozlaceného stříbra ve tvaru baziliky ze 13. století. Je ozdobena 74 postavami, více než 1000 drahokamy a perlami a přes 300 starověkými kamejemi.

Relikviář sv. Tří králů v katedrále sv. Petra v Kolíně nad Rýnem

zpracováno dle internetových stránek wikipedie

Klanění tří králů

Velmi dobře si vzpomínám na jedny dávné Vánoce, kdy jsem od babičky a dědečka dostal první díl knihy *Ježíš Nazaretský* od papeže Benedikta XVI. Nikdy jsem se nedozvěděl (a už asi ani nedozvím), jak jen mohlo babičku napadnout, aby mi koupila tak odbornou teologickou publikaci. Ona to totiž tenkrát byla žhavá novinka. A já opravdu netuším, zda jí to někdo poradil nebo měla zjevení. Každopádně mi tento dárek udělal velikou radost a hned jsem se do prvního dílu Ratzingerovy trilogie s chutí pustil. Nemenší radost mi o pár let později udělal sám papež Benedikt, když vydal třetí díl o evangeliích Ježíšova narození. Tento třetí díl by měl být vlastně první, ale Benedikt XVI. prozradil, že si nebyl jistý, zda bude mít dostatek sil a času, aby připravil svůj teologický výklad k celému Ježíšovu životu. Evangelia o Ježíšově narození tak zůstala až na konec a dostala se do třetího dílu, který byl nadepsán jako *Prolog*.

Právě tento třetí díl mě uchvátil natolik, že jsem se rozhodl, že ho budu číst každý rok v adventu jako přípravu na Vánoce. Jak asi tušíte, toto zbožné přání časem trochu zapadlo a advent každoročně utekl s tak zběsilou rychlostí, že jsem *Prolog* k trilogii *Ježíš Nazaretský* stihl otevřít jen tu a tam. Ale ono to vlastně možná stačilo. Postřehy papeže Benedikta XVI. se mi staly podnětnými myšlenkami k rozjímání i cennou inspirací při přípravě vánočních homilií. A dnes bych rád z této pokladnice moudrého a nesmírně vzdělaného papeže vybral několik postřehů, o které bych se s vámi rád podělil.

O třech králích toho moc nevíme, ba dokonce se v Písmu ani nepíše, že by měli být tři. Matouš ve svém evangeliu mluví o tom, že tajemní mágové odkudsi z Východu přinesli narozenému děťátku tři dary: zlato, kadidlo a myrhu. Evangelijní příběh v podání svatého Matouše tak může vzbudit naši zvědavost a vyvolat spoustu otázek. Jak to bylo se zářící hvězdou? Jak mudrcové pochopili, že se mají vydat na cestu? A opravdu podstoupili tak dlouhé a nebezpečné putování jen proto, aby se poklonili čerstvě narozenému dítěti? Ke všem těmto otázkám bych rád poznamenal to, co nás může naučit četba knih od Benedikta XVI., totiž že biblickému textu musíme pokládat ty správné otázky. Písmo svaté není odpovědí na naši zvědavost, ale je to svědectví o tom, co Bůh učinil v Ježíši Kristu pro každého z nás. Musíme se tedy ptát, co vlastně nám chce Písmo svaté sdělit, v čem spočívá pravda konkrétního posvátného textu.

A teď už konečně k oněm tajemným třem králům. Co nám chce vlastně Matouš, autor prvního evangelia sdělit tím, že nám vypráví to, co žádný jiný z evangelistů? Tři králové přišli z daleka – tedy nejsou židé, nepatří k vyvolenému národu, nemají podíl na příslibech daných Abrahámovi a přece (světe div se!) mají co dělat s narozeným Ježíšem, klanějí se mu a vděčně přinášejí dary. Tím vším chce

Matouš vyjádřit, že Ježíš je Spasitelem všech lidí a že jeho poslání přesahuje území zaslíbené země. Dále bychom si měli všimnout veliké radosti, která doprovází klanění tří králů... Neboť oni se při setkání s narozeným králem zaradovali nevýslovnou radostí... Ale víte co? Já to určitě neřeknu tak pěkně jako papež Benedikt XVI. a tak si mu dovolím předat slovo a ocitovat pár odstavců z jeho knihy...

Řehoř Naziánský říká, že ve chvíli, kdy se mágové klaněli Ježíši, nastal konec astrologie, neboť hvězdy teď obíhaly po drahách určených Kristem (srv. *Poem. dogm.* V 55-64: PG 37,428-429). V antickém světě se na nebeská tělesa pohlíželo jako na božské mocnosti, určující osud lidí. Planety nesly jména bohů. Podle tehdy platného pojetí jaksi vládly nad světem a člověk se musel snažit s těmito vládci vycházet. Víra v jednoho Boha, již dosvědčuje Bible, zde velmi brzy provedla jasné odmytologizování, když zpráva o stvoření označila s velkolepou střízlivostí Slunce a Měsíc – velká božstva pohanského světa – za lampy, které na oblohu spolu s celým světem hvězd zavěsil Bůh (srv. Gn 1,16n).

[...]

Je zřejmé, že v Jeruzalémě hvězda zašla. Opět mudrcům zazářila po setkání se slovy Písma. Stvoření, interpretované Písmem, k člověku zase mluví. Matouš užívá takříkajíc superlativů, když líčí reakci mudrců: „Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí.“ (Mt 2,10) Je to radost člověka, jehož srdce se dotýká Božího světla, a on smí vidět, že jeho naděje se zakládá na pravdě – radost toho, kdo našel a kdo byl nalezen.

„Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu.“ (Mt 2,11)

[...]

Mudrce před Ježíškem vidíme v aktu proskyneze, to jest, klanějí se před ním na zemi. Je to taková úcta, jaká se vzdává Bohu – králi. A to vysvětluje i dary, které mudrcové přinášejí. Nejsou to praktické dárky, jaké by Svaté rodině v oné chvíli asi byly k užitku. Dary vyjadřují totéž co proskyneze: jsou uznáním královské výsosti toho, jemuž jsou přinášeny. Zlato a kadidlo jsou jmenovány i v Iz 60,6 jako dary klanění, které Bohu Izraele přinášejí národy.

Církevní tradice spatřovala v oněch třech darech – s určitými variantami – tři aspekty Kristova mystéria: zlato odkazuje k Ježíšovu království, kadidlo k tomu, že je Synem Božím, a myrha k tajemství jeho utrpení.

A vskutku, myrha se v evangeliu svatého Jana objevuje po Ježíšově smrti: evangelista nám vypráví, že Nikodém připravil k pomazání Ježíšova mrtvého těla mimo jiné i myrhu (Jan 19,39). Tak se skrze myrhu opět propojuje tajemství kříže a Ježíšovo království a už v klanění mudrců se tajemně ohlašuje. Pomazání je snahou působit proti smrti, která nabývá definitivnosti až s rozkladem těla. Když ženy onoho velikonočního rána přicházely k hrobu, aby vykonaly pomazání, k němuž večer po ukřižování už nedošlo kvůli nastávajícímu svátku, Ježíš už vstal z mrtvých: nepotřeboval už myrhu jako prostředek proti smrti, protože Boží život smrt přemohl.

(Ukázka převzata z BENEDIKT XIV., *Ježíš Nazaretský*, 1. díl. Barrister & Principal, Brno 2013, strany 70, 73 a 74).

Přeji každému z nás, abychom se o letošních Vánocích při setkání s narozeným Ježíšem zaradovali také my „nevýslovnou radostí“, abychom v něm také my rozpoznali Pána a Krále svého života a abychom také my k Betlému nepřišli s prázdnýma rukama.

Vždyť Ježíš dnes nepotřebuje ani zlato, ani kadidlo, ani myrhu, ale chce, abychom jej nacházeli v našich bližních a zejména v lidech chudých, opuštěných, osamocených a někdy snad i otravných...

Kéž nám tedy doba adventní otevře oči a setkávání s „lidmi“ nás připraví na setkání s tím, který je velikým Králem, pravým Bohem a Pánem, který za nás dal svůj život.

P. Petr Soukal

výpomocný duchovní, tč. na studiích v Římě

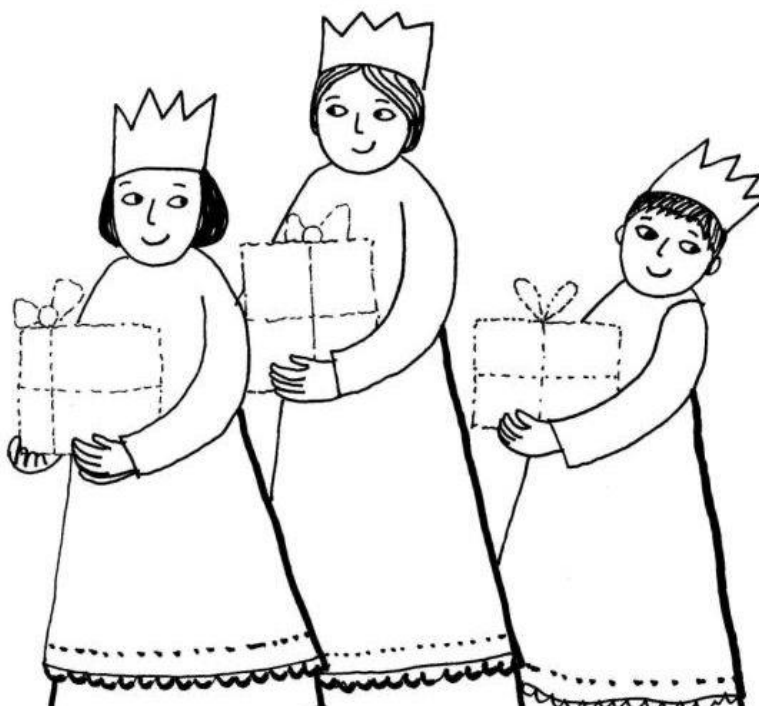
K + M + B + 2024

V katolických zemích se o svátku Zjevení Páně (6. ledna) píšou posvěcenou křídou na dveře domů a bytů iniciály Třech králů $K \times M \times B \times$ nebo latinský ekvivalent $C \times M \times B \times$ jako formule požehnání.

Tři křížky symbolizují Nejsvětější Trojici, tj. Otce, Syna a Ducha Svatého. Nejsou to tedy znaménka „plus“ mezi iniciálami.

V první polovině 20. století vznikla myšlenka, že CMB je zkratka latinského *Christus mansionem benedicat* – „Kristus ať obydlí žehná“. Byť toto latinské požehnání vypadá starobyle, není doložitelné ze starší literatury. Tam, kde se psalo KMB, se první písmeno vykládalo jako *Kýrios*, řecky „Pán“.

Tradičně se přidává i aktuální letopočet.

„Maminko, proč má babička nade dveřmi pokoje napsáno K + M + B?“

ptá se hošík, když se vrátí z návštěvy babičky v domově důchodců.

„Proč? No, aby na něco nezapomněla, když jde ven – klíče, mobil, brýle!“ ☺

Pro šikovné a zvědavé děti

Vybarvi si omalovánky a odpověz na tři otázky:

1) Které dary tři mudrci přinesli?

.....

2) Komu se přišli poklonit? (můžeš dokreslit vpravo)

.....

3) Jak se podle legendy tito tři králové jmenovali?

.....

.....

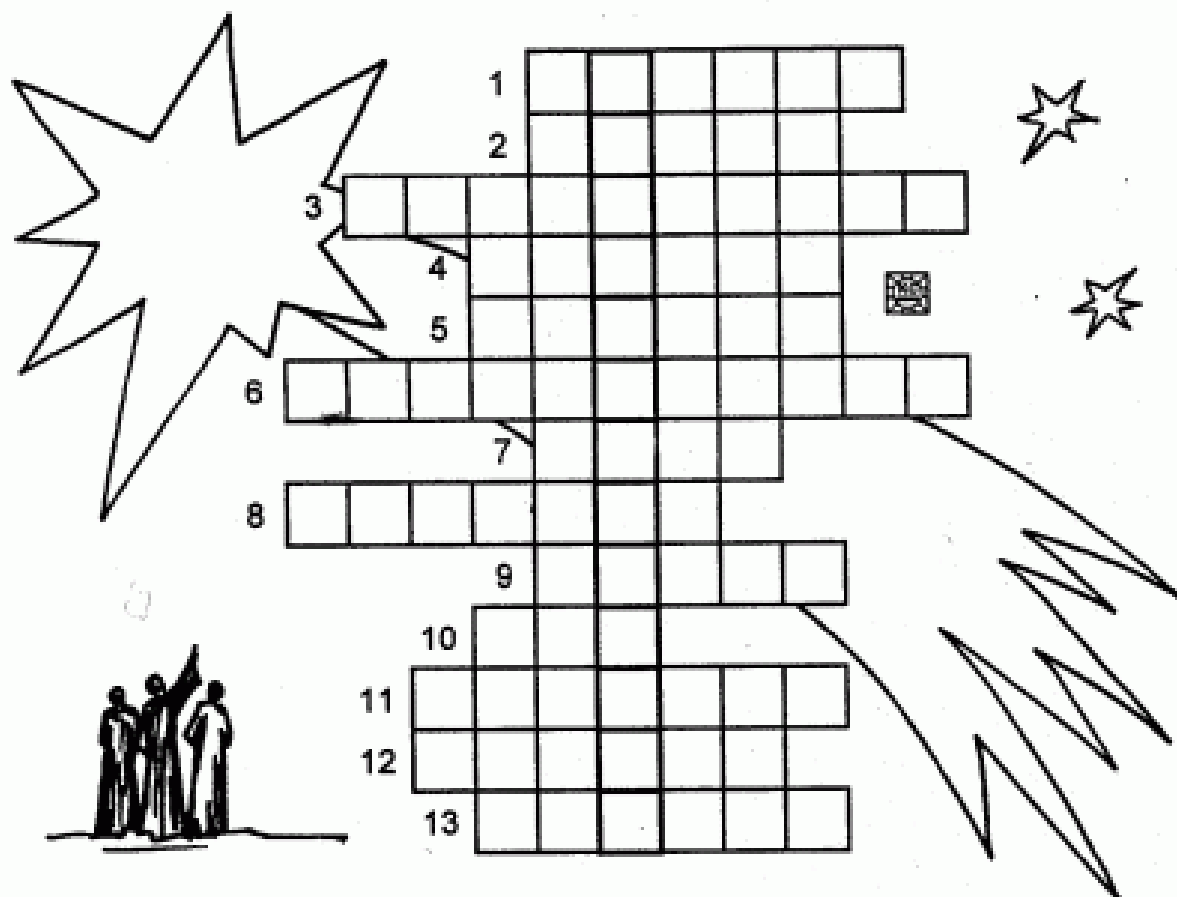
.....

www.deti.vira.cz

TŘI MUDRCI NEZAVÁHALI

Mudrci podstoupili namáhavou a dlouhou cestu, aby se poklonili nově narozenému židovskému králi a slíbenému Mesiáši – Ježíši Kristu. My to máme mnohem lehčí, když se chceme setkat s Ježíšem. Nemusíme překonávat hory doly, ale přesto nás jedna překážka občas potkává. Až vyluštíš která, popřemýšlej, co se s ní dá dělat.

Pro správné odpovědi si vezmi na pomoc Písmo svaté.

1. Znamení, které přivedlo mudrce k Ježíšovi.
2. První dar, který mudrci přinesli.
3. Mudrci otevřeli své... (Mt 2, 11).
4. Název pro slíbeného Zachránce, kterého izraelský národ očekával.
5. Město, kde se Ježíš narodil.
6. Správný název svátku lidově zvaného „Tři králové“.
7. Co uviděli mudrci kromě matky Marie? (Mt 2, 11).
8. Druhý dar, který mudrci Ježíšovi přinesli.
9. Měsíc, do kterého připadá slavnost příchodu mudrců od východu.
10. Co přimělo mudrce, aby se vrátili do své země jinou cestou?
11. Zlý král, který nechal povraždit betlémské děti.
12. Země Ježíšova narození (tenkrát).
13. Evangelista, který popisuje příchod mudrců k Ježíšovi.

O pokrytectví a paradoxu růstu směrem dolů

Byl jsem požádán, abych přispěl nějakým článkem do nového čísla Agapé. Původně jsem měl napsat něco o Tříkrálové sbírce, ale protože už jsem na toto téma dříve asi dvakrát psal, tak si dovolím napsat něco trošku z jiného soudku, co s koledováním ale vlastně úzce souvisí.

Jde totiž o to, že koledování, stejně jako každá služba bližním, jsou uskutečnitelné jen tehdy, když se člověk dokáže umenšit ve prospěch druhých. Třeba v tom, že dá svůj čas, který by si jinak nárokoval pro sebe, nebo v tom, že vykročí ze své komfortní zóny a zazvoní na cizí dveře a snese i to, že není vítán, že je nepochopen nebo není doceněn vděčností.

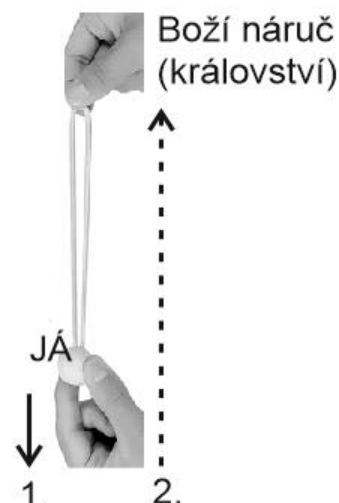
Tento článek píšu o 31. neděli v mezidobí, kdy z evangelia Matoušova slyšíme Ježíšovo varování před pokrytectvím farizeů a zákoníků a příslib těm, kdo se umenšují, že budou povýšení a naopak. Byla „dětská mše“, na které jsem občas kázal, ale dnes ke mně toto slovo, co vám chci napsat, přišlo až v průběhu mše, proto když dovolíte, se o něj s vámi podělím cestou tohoto Agapé. Půjde o dvě malá ilustrační podobenství či přirovnání.

V souvislosti s pokrytectvím, které je v menší či větší míře vlastní každému z nás, je dobré si uvědomit podstatu jeho špatnosti. Pokrytec totiž zpravidla dělá dobré věci, jen je nedělá vnitřně správně, protože je dělá ze špatné motivace, se špatným úmyslem, bez vnitřního přesvědčení, nedělá je ze srdce... Slovo pokrytec má stejný základ jako pokrývač. Pokrývač pokrývá střechu krytinou, aby do ní nepronikla voda, a to je dobře. Pokrytec si svou povrchností vytváří krytinu, která brání, aby to dobré proniklo do jeho nitra, dělá vše pro to, aby to zůstalo jen na povrchu. Pokrytectví je tedy vlastně špatné hlavně pro pokrytce samotného, protože se ochuzuje o to, co by ho jinak vnitřně obohatilo.

To druhé přirovnání se týká zamyšlení nad Ježíšovým příslibem, že kdo se poníží, bude povýšen... Při mši jsem si uvědomil, že my lidé bychom měli být jako kulička na gumě, kterou v rukou drží Bůh. Pokud nás láska a sebevydání druhým lidem v životě něco stojí, když jakoby pomyslně něco ztrácíme, něčeho se vzdáváme, když se snižujeme níž, pak se ale později může stát něco úžasného,

až se ruka držící naši kuličku uvolní... Doslova nás to vystřelí vzhůru! A čím je pro nás obětovaná láska náročnější, životní překážky těžší, tím víc energie pro pozdější let vzhůru to znamená. Nesmírně důležité je ale to vertikální ukotvení v pružné a citlivé Boží lásce, protože bez ní by naše umenšování znamenalo je pád dolů, do frustrace, do komplexů méněcennosti, falešné pokory, nemocné psychiky...

Také jsem si uvědomil, že i v naší farní rodině jsou někteří, kteří se stali velkými tím, jak nezištně slouží druhým. Nebudu jmenovat, ale myslím teď hlavně na dvě osoby, které slouží v kostele, které obětavě přispívají k všemožným farním aktivitám a jejich organizaci, ale pomáhají i mimo kostelní život. Neusilují o velikost, ale velkými se v Božích i našich očích dávno staly.

A mohl bych z řad farníků jmenovat mnohé další. Moc jim všem za vše děkuji i za ten vzor k následování. Boží slovo z evangelia v praxi bezezbytku platí.

Petr Trefil, jáhen

31. neděle v mezidobí

Mt 23, 1 – 12

Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům:

„Na Mojžišův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi.

Dávají si zhotovovat zvlášť široké modlitební řemínky a zvlášť velké štrápce na šatech, mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagogách, mají rádi pozdravy na ulicích, a když jim lidé říkají `mistré'.

Vy však si nedávejte říkat `mistr', jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno `otec', jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat `učitel', jenom jeden je váš Učitel – Kristus.

Kdo je mezi vámi největší, ať je vaším služebníkem.

Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Rozhovor s Ing. Veronikou Vašíčkovou, **ředitelkou Oblastní charity Havlíčkův Brod**

Pěkný den paní ředitelko, prosím, mohla byste se čtenářům Agapé krátce představit?

Jmenuji se Veronika Vašíčková, je mi 44 let, jsem vdaná, mám dva syny (22 a 17 let). Bydlím v obci Věž v rodinném domě. Mám pět sourozenců, vystudovala jsem Českou zemědělskou univerzitu, provozně ekonomickou fakultu, obor veřejná správa a regionální rozvoj.

Čas od času Vás můžeme zahlédnout u nás v Havlíčkově Brodě v kostele. Vaše „domovská“ farnost je ale jiná, že?

Ano, tím že žiju ve Věži, navštěvuji farní kostel Nanebevzetí Panny Marie ve Skále. Někdy zajdu na mši i do Havlíčkova Brodu, ale spíš na večerní od 18 hodin.

Jak dlouho pracujete ve zdejší oblastní charitě a od kdy jste její ředitelkou?

Nastoupila jsem do Oblastní charity HB 1. 6. 2021 jako ekonom a zástupce ředitele. Od 1. 8. 2022 jsem se stala ředitelkou.

Kolik má oblastní charita zaměstnanců, co všechno pod ni patří (střediska, centra...) a jakou má územní působnost?

Oblastní charita HB má celkem 190 zaměstnanců, naše služby poskytujeme na území vikariátů Havlíčkův Brod a Humpolec. Zázemí máme v Havlíčkově Brodě, Humpolci, Světlé nad Sázavou a Ledči nad Sázavou. Z těchto pracovišť naši zaměstnanci vyjíždějí do terénu za klienty nebo poskytují přímo v zařízeních služby pobytové a ambulantní. Máme celkem 14 registrovaných sociálních služeb, 2 zdravotní služby a 8 ostatních.

Mezi **sociální služby** patří Centrum osobní asistence v Havlíčkově Brodě, Občanská poradna v HB, Sociálně aktivizační služba Šipka, Raná péče, Nízkoprahový klub BAN!, Charitní terénní odlehčovací služby, Charitní domovy v Havlíčkově Brodě a Humpolci, Astra – denní centrum pro seniory v Humpolci, Charitní pečovatelské služby v Humpolci, Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež v Humpolci, enCéčko – nízkoprahové centrum pro děti a mládež ve

Světlé nad Sázavou, Chráněné bydlení v Ledči nad Sázavou, Centrum sociálních služeb Petrklíč v Ledči nad Sázavou a Sociálně terapeutická dílna v Ledči nad Sázavou.

Mezi **zdravotní služby** patří Charitní ošetrovatelská služba a Domácí hospicová péče v Havlíčkově Brodě.

Do **ostatních služeb** patří Mateřské centrum Zvoneček, Rolnička a Ledňáček, Dětská skupina Brodští broučci, Půjčovny kompenzačních pomůcek, Tříkrálová sbírka, Středisko charitní pomoci, Dobrovolnické centrum, Potravinová pomoc a Podpora pečujících osob.

Využíváte nějak prostory na havlíkobrodské faře, případně farní zahradu?

Na faře v Havlíčkově Brodě využíváme prostory pro naše středisko Sociálně aktivizační služba Šipka, která se stará o rodiny s dětmi, které jsou ohrožené nebo zasažené nepříznivou sociální situací. Naše charita zde také našla uplatnění v podobě několika parkovacích míst pro naše vozy, které jezdí do terénu. Farní zahradu využijeme 1– 2 krát za rok na charitní akci, např. ukončení léta nebo Den charity.

Jaké máte cíle a plány do budoucna?

Cílem je získání vlastních prostor a s tím spojená parkovací místa, protože kromě budov v Ledči nad Sázavou jsme všude v nájmu. V budoucnu je také možnost zřídit další služby, vše záleží na sociální situaci klientů.

Je jisté, že charita získá budovu v ulici Boženy Němcové, kde sídlila před lety střední škola – obchodní akademie?

V tuto chvíli je s městem Havlíčkův Brod podepsaná smlouva budoucí kupní, kde podmínkou prodeje budovy je získání dotace na nákup a rekonstrukci bývalé ekonomické školy.

Asi je s tím spojeno mnoho jednání...

Ano, stále řešíme dotační možnosti. Jedna dotace je již podaná, v tuto chvíli finalizujeme s dalšími možnými, řešíme rozpočty, projektovou dokumentaci, možné změny atd.

Bylo by fajn mít všechny kanceláře pod jednou středou a v centru města.

Samozřejmě, je to pro nás velká priorita. V tuto chvíli jsou naše služby rozmístěny po celém Havlíčkově Brodě. Z důvodu logistiky, času, organizování

a prostoru je nesmírně důležité být pod jednou střechou a benefitem by bylo mít budovu ve vlastnictví.

Spolupracuje charita také s lidmi v naší farnosti?

Neřekla bych, že nespolupracuje, ale byla bych ráda, kdyby spolupracovala více intenzivně a chtěla bych na tom také zapracovat. Ráda bych oslovila farníky s tím, že kdykoliv mě mohou na charitě navštívit, sdělit svoje nápady a náměty na spolupráci s nimi. Případně se mohou na mě obrátit o pomoc pro někoho, o kom vědí, že je na tom špatně a nezvládá svou životní situaci.

Jak se Vám daří propojovat činnost charity s životem farnosti?

S panem děkanem jsem v kontaktu. Zatím jsme na svátek matek připravili pro farníky květiny, koláče a práníčko. Také jsme měli připravené stánky s občerstvením na Noc kostelů, kdy děvčata z charity napekla cukroví, a návštěvníci kostela mohli ochutnat.

Jaké jste v poslední době pořádali akce (pro zaměstnance nebo pro lidi zvenku)?

Minulý týden proběhl Benefiční ples, výtěžek z plesu byl pro nemocnou Sárinku. Ples byl určen pro zaměstnance a širokou veřejnost. V září jsme se zaměstnanci při příležitosti Dne charity zúčastnili mše za charitu a poté jsme na farní zahradě poseděli a opekli špekáčky.

A co chystáte v nejbližší době?

Mateřské centrum Zvoneček připravilo svatomartinský lampionový průvod na sobotu 11. listopadu a poslední událostí v tomto roce bude „Živý betlém“, který bude probíhat 22. prosince na náměstí v Havlíčkově Brodě. Oblastní charita tam bude mít od 10 hod stánky s cukrovím a čtyřmi druhy polévek pro všechny lidi dobré vůle. Od 17 hod bude divadelní vystoupení na pódiu hrané divadelním spolkem z Havlíčkovy Borové s názvem „Jen Tak“.

Toto číslo Agapé je „tříkrálové“ – proto také Vás poprosím o nějakou vzpomínku na tři krále.

Co se týká tříkrálové sbírky, jsem velmi ráda, že se po covidové pandemii obnovilo klasické koledování u dárců doma a uvítali to i malí koledníci. Často se stává, že koledování se v rámci rodiny dědí a jestliže koledovali rodiče, většinou koledují i jejich děti. Letošní rok byl pro mě premiérou a i já jsem se v rámci ředitelské koledy vydala do ulic koledovat. V lednu mě to čeká již po druhé, a tak se těším, že s kolegy oblečeme nové pláště, nasadíme koruny a vyjdeme do ulic Havlíčkova Brodu.

Tříkrálovou sbírku pořádá charita již mnoho let. Jistě máte zkušenosti s její organizací. Mohou se ještě teď těsně před Vánoci přihlásit noví koledníci?

Ač to nevypadá, tříkrálová sbírka se připravuje po celý rok. Oslovují se starostové, hledají se odměny pro koledníky, řeší se organizační věci. Nové koledníky s radostí uvítáme, není jich stále dost. Jen v Havlíčkově Brodě chybí cca 90 koledníků. Na vesnicích je o koledování větší zájem, děti tam rády chodí, dostanou do košíčku sladkosti nebo menší finanční odměnu. Ke skupince dětí je potřeba jeden dospělý, takže i ty stále hledáme.

Chtěla byste čtenářům Agapé něco vzkázat?

Ráda bych zmínila, že oblastní charita je zde pro všechny občany, mohou se na nás obrátit v jakékoliv situaci a společně najdeme řešení. Zároveň je také u nás možnost stát se dobrovolníkem. Dobrovolníků máme nedostatek, mohou pomáhat při našich akcích, pomoci se seniory v nemocnici nebo domově důchodců, pomáhat při pečení cukroví a koláčů na akce, kde je většinou veřejná sbírka pro postižené děti nebo sociálně slabé rodiny.

Všem čtenářům bych chtěla v novém roce popřát hodně zdraví a Božího požehnání.

Moc Vám děkujeme za rozhovor a budeme se těšit, že se společně setkáme na nějaké farní či charitní akci.

***za redakci
Marta Růžková***

Kronika

Matrika pokřtěných

(květen – říjen 2023)

Alex Michal Kraučuk, Amálie Lukáš Luboš Volfová, Melissa Kateřina Kučírková, Sofie Markéta Běloušková, Ellias Berki, Jana Karolína Součková, Lili Viola Svášková, Jasmína Radka Bittermannová, Nikola Donovaná, Alexandra Monika Volejníková, Matyáš Lubomír Miloslav Dvořák, Theodor Oláh, Rozárie Josefína Klára Slanařová, Mikuláš Gabriel Novák, Adél Benešová, Tobiáš Petrus Prokop, Sebastian David Vozdecký

Matrika oddaných

(květen – říjen 2023)

Jan Paleček a Monika Šoupalová
Petr Jiráček a Karolína Fidlerová
Jakub Bílek a Anežka Štěpánová
Patrik Vilk a Michaela Jelínková
Jan Tuhý a Anežka Stránská
Zdeněk Staníček a Veronika Vampolová
Marek Šmíd a Eliška Blažková

Matrika pohřbených

(květen – říjen 2023)

Marie Dlouhá (1945), Josef Beránek (1934), Emilie Vejsadová (1929), Jaroslava Krulíková (1938), Růžena Augustinová (1945), Růžena Chalupníková (1929)
Marie Šmídová (1935), Květoslava Tesařová (1949), Jaroslava Klečanská (1930), Petr Hyliš (1956)
Antonín Matějka (1940), PhDr. Jiří Hyliš (1953)
Václav Ondráček (1942), Vladimír Langer (1937), Jaroslav Lecjaks (1943)
Marie Lacinová (1932), Vlasta Kolembusová (1945)
Vítězslav Maloušek (1935)

Děti, které přistoupily dne 11. června 2023 k prvnímu svatému přijímání

Jana Julišová
Zita Kestránková
Jakub Křesťan
Anna Křesťanová
Alžběta Mašková
Lukáš Mišta
Hana Mištová
Jan Polzer
Šimon Šimánek

katechetky Yvonna Doubková, Lenka Vencová a Marie Juříková

Opravy našich kostelů v roce 2023

Kostel sv. Kateřiny

Dokončení krovu nad uzavíracím polygonem presbytáře: **379.768 Kč celkem**

189.884 Kč - spolek Epigram

189.884 Kč - farnost HB

Restaurování zvonu sv. Florián, nová zvonová stolice a elektroinstalace:

182.301 Kč - spolek Epigram

IV. etapa obnovy krovu - replika původní věže: **1.154.272 Kč celkem**

350.000 Kč - Kraj Vysočina

300.000 Kč - Ministerstvo Kultury

116.000 Kč - Město Havlíčkův Brod

388.272 Kč - farnost HB

Hodinové ciferníky: **80.000 Kč - Město Havlíčkův Brod**

Kostel Nejsvětější Trojice

III. etapa - restaurování fresek v kupoli kostela - závěrečná etapa

345.000 Kč - Ministerstvo Kultury prostřednictvím Města Havl. Brod

37.510 Kč - farnost HB (stavba lešení)

Kostel Nanebevzetí Panny Marie

Hlavní oltář - restaurátorský průzkum: **108.100 Kč celkem**

40.000 Kč - Kraj Vysočina

68.100 Kč - farnost HB

Boční oltář sv. Barbory - restaurování rámu obrazu a ozdob:

112.999,80 Kč - celkem

100.000 Kč - Ministerstvo Kultury

12.999,80 Kč - farnost HB

Jan Mašek
stavební technik vikariátu Havlíčkův Brod a Humpolec
masek.jan@dihk.cz, +420731698433

Výročí diecézí

V letošním roce 2023 jsme si připomínali dvě významná výročí v souvislosti s územním členěním České církevní provincie - 1050 let (arci)diecéze pražské a 30 let diecéze plzeňské.

Počátky pražské diecéze sahají do roku 973, kdy český kníže Boleslav II. po dohodě s německým a římským císařem Otou I. a řezenským biskupem svatým Wolfgangem dosáhl odloučení Čech od řezenského biskupství. Tuto dohodu záhy potvrdil papež Benedikt VI. Pod pravomoc pražského biskupa tehdy náležely Čechy, Morava, Slezsko, jižní Polsko, Halič až po Lvov a Slovensko. Prvním pražským biskupem byl jmenován Dětmar, který byl původem Sas. Mnohem významnější je však druhý pražský biskup svatý Vojtěch. Podle něj se také pražskému biskupskému stolci říká svatovojtěšský.

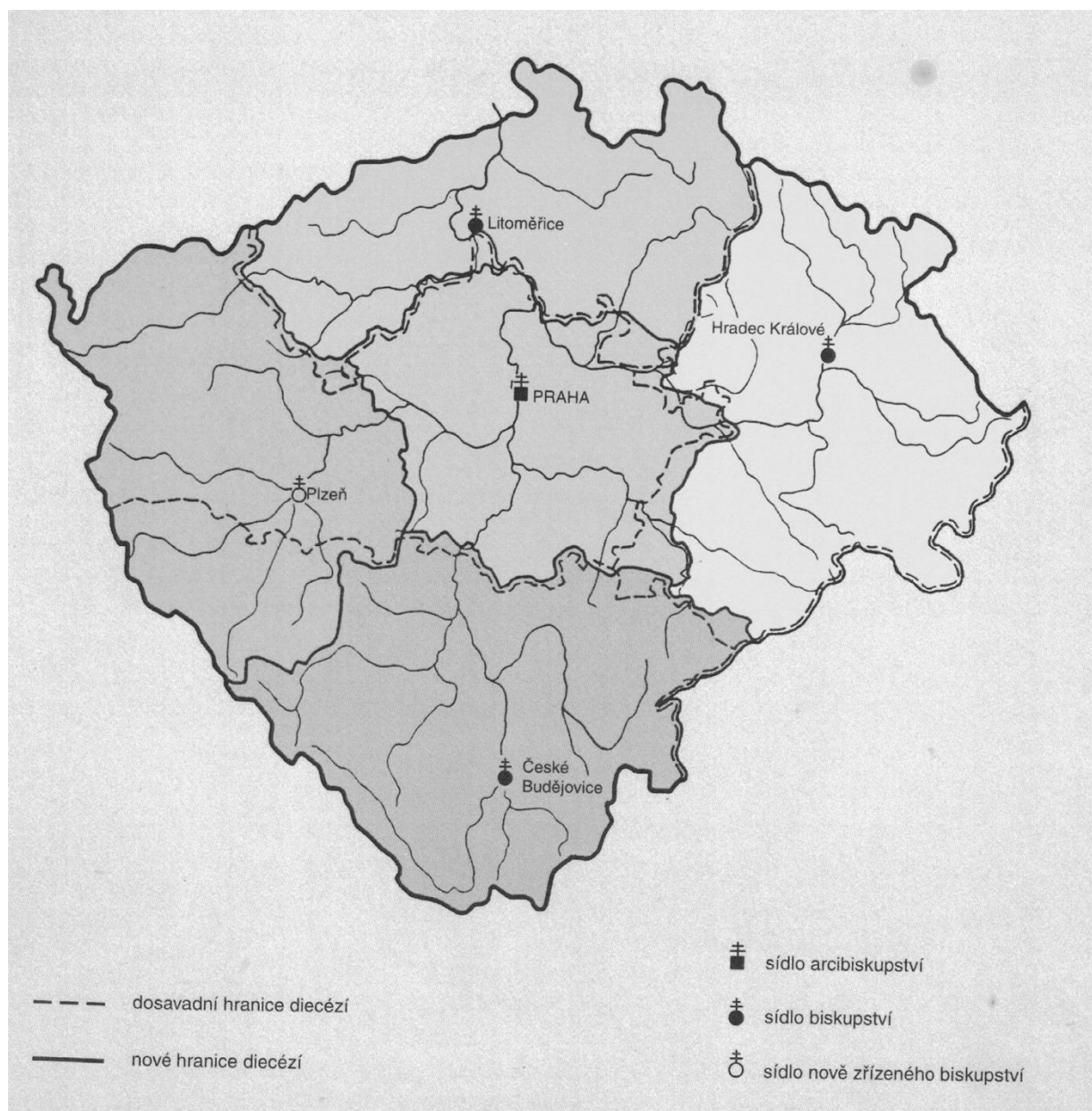
V roce 1344 bylo pražské biskupství povýšeno papežem Klementem VI. na arcibiskupství. Tehdy také vznikla samostatná českomoravská církevní provincie (pražské a olomoucké biskupství do té doby patřilo pod pravomoc biskupství mohučského). Prvním pražským arcibiskupem se stal Arnošt z Pardubic. Do fungování arcibiskupství významně zasáhlo období husitských válek a po nich následujících téměř 90 let, kdy byl svatovojtěšský stolec neobsazen. Za husitských válek také zaniklo biskupství litomyšlské. Během staletí se v čele arcibiskupství vystřídalo 36 nástupců arcibiskupa Arnošta z Pardubic, z nichž někteří zanechali výraznou stopu (například Lev kardinál Skrbenský z Hříště, Josef kardinál Beran, František kardinál Tomášek, Miloslav kardinál Vlk).

K výrazné změně došlo v roce 1993, kdy byla bulou papeže Jana Pavla II. "*Pro Supremi Ecclesiae Pastoris numere*" založena diecéze plzeňská. Většina území nově vzniklé diecéze byla vyčleněna z území arcidiecéze pražské, zbytek z diecéze českobudějovické a diecéze litoměřické. Naplnily se tak snahy o zřízení diecéze pro oblast západních Čech, které se táhly již od dob Václava IV., jenž chtěl v roce 1393 založit biskupství v Kladrubech u Stříbra. Prvním biskupem plzeňským byl jmenován tehdejší pomocný biskup pražský František Radkovský, kterého v roce 2016 vystřídal Tomáš Holub.

V souvislosti se založením diecéze plzeňské došlo v roce 1993 také k úpravám hranic diecéze královéhradecké. Od diecéze královéhradecké do arcidiecéze pražské byly převedeny farnosti Borovnice, Křivsoudov, Čechtice, Zhoř, Sadská, Chleby, Velim, Předhradí, Nebovidy, Ratboř, Suchdol, Solopysky, Košice, Pravonín, Sudějov, Čestín, Petrovice II, Kácov, Zruč nad Sázavou, Soutice, Keblov, Dolní Kralovice a Snět. Od diecéze královéhradecké do diecéze českobudějovické byly převedeny farnosti Křešín, Košetice, Vyklantice,

Lukavec, Větrný Jeníkov, Branišov, Smrčná, Vyskytná a Dušejov. Od arcidiecéze pražské do diecéze královéhradecké byly převedeny farnosti Sány a Ohaře.

Diecéze plzeňská je druhá nejmladší římskokatolická diecéze v ČR. V roce 1996 byla založena diecéze ostravsko-opavská, která byla vyčleněna z arcidiecéze olomoucké. Lze předpokládat, že žádné další nové diecéze již v ČR zakládány nebudou, i když se někteří aktivisté snažili o založení diecéze Vysočina se sídlem v Jihlavě. Této snaze se však nelze než pousmát, neboť diecéze jihlavská by ležela z části v české a z části v moravské církevní provincii. ☺

hraniční úpravy české církevní provincie v roce 1993

Slavnost k 30. výročí založení diecéze plzeňské

V sobotu dne 27. května 2023 se v Plzni konala slavnost na připomínku 30 let diecéze plzeňské.

V 10:30 začala slavnostní mše svatá, již předsedal nový arcibiskup pražský Jan Graubner spolu s biskupem plzeňským Tomášem Holubem a emeritním biskupem plzeňským Františkem Radkovským. Byli přítomni také biskupové Vlastimil Kročil, Zdenek Wasserbauer, Jan Vokál, Josef Kajnek a Josef Nuzík, který jako administrátor arcidiecéze olomoucké zastupoval Moravskou církevní provincii a také emeritní arcibiskup pražský Dominik kardinál Duka. Jediná diecéze litoměřická nevyslala žádného svého zástupce. Ze zahraničních hostů do Plzně zavítali biskup žilinský Tomáš Galis, emeritní biskup drážďansko-míšeňský Joachim Reinelt a zástupce diecéze řezenské. Bohoslužby se účastnil také ministr kultury ČR Martin Baxa a bývalý náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Josef Bečvář.

Plzeňská katedrála sv. Bartoloměje byla zaplněna věřícími a kněžími, převážně z diecéze plzeňské. Po mši svaté bylo k dispozici občerstvení na dvoře biskupství, které připravily jednotlivé farnosti diecéze plzeňské od Aše až po Nýrsko.

V rámci oslav byla zdarma přístupná věž katedrály, která je nejvyšší kostelní věží v České republice. Měří 102 metry a je z ní pěkný výhled na celou Plzeň a okolí. Konala se také prohlídka prostor biskupství, kam se běžně člověk nedostane. Bylo možno podívat se například do biskupovy pracovny nebo do zasedací místnosti kněžské rady. Biskupství je umístěno v bývalé faře. Biskup nebydlí zde, ale v bývalém františkánském klášteře, který se nachází ve vedlejší ulici.

Celé oslavy byly důstojné a radostné. Preji diecézi plzeňské vše dobré do dalších let!

Jan Pavlík

Ohlédnutí za skautským táborem Lučice 2023

Letošní skautský tábor se uskutečnil již po třetí u vesnice Lučice, kde jsme měli půjčené tábořiště od brněnských skautek, za což jim jako obvykle patří velký dík.

Někteří z nás starších se vydali na tábořiště již v pátek 21. 7. i přesto, že účastníci měli dorazit až následující den kolem druhé odpoledne. Já jsem také dorazil až v sobotu, protože jsem ještě musel do práce. Kluci, kteří dorazili již v pátek, se rovnou vrhli do příprav pro tábor nezbytných věcí, jako je například latryna, úprava stožáru, který byl lehce křivý, příprava brutaru pro ohřev vody anebo třeba naší skvělé polní sprchy.

Účastníci, kterých letos nebylo zas tak mnoho, tedy dorazili až v sobotu. Po přidělení stanů a seznámení se s tábořištěm a jeho pravidly jsme zahájili každoroční celotáborovou etapovou hru tentokrát na téma western, kde bylo cílem dopadnout zločineckou bandu jednookého Billa.

V neděli se dodělávaly již zmíněné věci nezbytné pro chod tábora a večer nás čekal zahajovací táborový oheň, u kterého jsme si mimo jiné vyprávěli zážitky z uplynulého skautského roku a zazpívali naše oblíbené písně, které u ohně prostě nesmí chybět.

Poté už se tábor rozjel v plném proudu se spoustou programu, který kdybych měl vyjmenovat všechno, tak to píšu ještě zítra, ale pokusím se vybrat to nejzajímavější.

Tak například:

- Jeden celý den, ve kterém si vlčata vyzkoušela, jaké je vedení celého tábora, nebo asi nejoblíbenější aktivita - horolezecká stěna, na kterou kluci rádi chodili nejen o programech na to určených, ale i ve svém volném čase.
- Jedno celé odpoledne jsme také sportovali - hráli jsme např. lakros, frisbee nebo skautball.
- Z programu, o kterém si kluci mysleli, že bude jen obyčejná hra, se vyklubala simulovaná první pomoc. Také jsme si zahráli air soft, který je skoro stejně oblíbený jak horolezecká stěna.
- Jeden den jsme se vypravili na celodenní výlet za zmrzlinou.

Pro starší kluky byly připraveny i programy, které se spíš podobaly přednáškám jako třeba povídání o posilování s bývalým kulturistou a také členem oddílu nebo povídání a humanitární pomoci v Africe. Nejen tyto programy sklídily velký úspěch.

Během tábora samozřejmě proběhly i vážnější věci jako třeba slibové ohně a další tradiční akce našeho oddílu.

Myslím, že tábor jsme si všichni užili, nejen jako účastníci, ale i vedoucí. Možná bychom si ho užili ještě víc, kdyby účastníků bylo o něco více...

Pokud byste měli zájem o zhlédnutí více fotografií nejen z tábora, ale i z ostatních akcí, neváhejte se podívat na:

<https://bleskskauting.rajce.idnes.cz/> do naší digitální foto knihovny, případně na oddílový web <https://blesk.skauting.cz/>.

Matěj Moučka

Světové dny mládeže 2023

Na přelomu července a srpna proběhly po čtyřech letech další světové dny mládeže s papežem. Tentokrát se konaly v Portugalsku.

Moje cesta do Portugalska začala 26. července 2023 brzy ráno. Můj otec mne dovezl do Brna, kde jsem nastoupil spolu s několika dalšími účastníky do malého autobusu, který nás dovezl na Mezinárodní letiště Vídeň. V 13:25 se letadlo společnosti TAP Air Portugal odlepilo od země a vzlétlo směr Lisabon a 16:27 jsme přistáli v Lisabonu na Letišti Humberta Delgada. Poté jsme nastoupili do autobusu, který nás dovezl do Porta (330 km severně od Lisabonu), kde začínal předprogram světových dnů mládeže, který se nazývá Dny v diecézi.

Byli jsme ubytováni v několika farnostech v okolí Porta (někteří i přímo v Portu). Já jsem byl zařazen do skupiny HK3 (vikariát Havlíčkův Brod, vikariát Humpolec, vikariát Kutná Hora – Poděbrady, vikariát Chrudim). Naše skupina byla ubytována v tělocvičně ve farnosti Esmoriz (25 km jižně od Porta). Součástí naší skupiny HK3 byli i kněží Vladimír Novák, Tomáš Hoffmann a Jan Barborka a čerstvě vysvěcení jáhni Michal Šramko a Jan Pecháček. Stravovali jsme se v místě ubytování (snídaně a večeře). Na oběd jsme využívali skrz stravenky různé stravovací provozy v Portu. Portugalská kuchyně – tedy alespoň ta, která nám byla předkládána v místě ubytování – je velice chutná (obsahuje hodně zeleniny). Portugalci mají mnohem větší porce než ty, na které jsme zvyklí v ČR.

Průběh Dnů v diecézi byl spíše volnější, farnosti nabízely zajímavý duchovní i kulturní program po celý týden (společné slavení mše svaté, poznání místních zvyků a mnoho dalšího). Byl také dostatek času na prohlídku památek v Portu, z nichž některé jsou na seznamu UNESCO. Například katedrála Sé do Porto, Paço Episcopal do Porto (jeho interiéry nápadně připomínají arcibiskupský palác v Olo-

mouci), Camara Municipal do Porto nebo Ponte de Dom Luís I. K závěru Dnů v diecézi sloužil biskup portský Mons. Manuel da Silva Rodrigues Linda v Parque Queimodromo nedaleko pláže u Atlantského oceánu mši pro všech 80 000 poutníků, které přijala jeho diecéze. Zajímavé bylo, že při této mši zazněla jedna z přímlov i v češtině. Po této mši jsem se přifařil ke skupině šesti děvčat převážně z vikariátu Žamberk, kterou vedla Magdaléna Hejná z farnosti Jablonné nad Orlicí, a obdivoval je, jak na nedaleké pláži učily mládež z Kolumbie tančit polku. Kdybych věděl, že z naší farnosti nepojede do Portugalska skoro nikdo, tak bych se určitě přihlásil pod vikariát Žamberk.

Dne 31. července a 1. srpna proběhl autobusový přesun účastníků na hlavní program do Lisabonu. Po registraci a zahajovací české mši v kostele Igreja Paroquial de Nossa Senhora do Carmo do Alto do Lumia, kterou sloužil nový biskup ostravsko-opavský Mons. Martin David, jsem šel na Faculdade de Medicina Dentária da Universidade de Lisboa, kde jsem byl ubytován.

Oficiální český program probíhal každý den dopoledne od 2. do 5. srpna v českém národním centru, které se nacházelo v areálu školy Colégio de Santa Doroteia. Nejprve měl někdo z 9 přítomných otců biskupů Čech, Moravy a Slezska

katechezi, po které následovala mše svatá. Papež František přiletěl do Lisabonu 2. srpna. Někteří účastníci šli 3. srpna na uvítání papeže v Parque Eduardo VII. Já jsem to bohužel nestihl (byl jsem asi 3 km od toho parku). 5. srpna jsme se po mši v kostele Igreja Paroquial dos Santos Reis Magos do Campo Grande, kterou sloužil biskup královéhradecký Mons. Jan Vokál, postupně přesunuli do Parque Tejo, abychom si zabrali nějaká dobrá místa v sektoru. Přifařil jsem se k Vítu Ondruškovi z farnosti Moravská Třebová, kterého jsem potkal při výstupu z metra, a společně jsme – asi po dvou hodinách ve frontě – došli do sektoru C01, který byl určen pro účastníky z ČR. Tam jsme rozbili stan. Večer jsme prožili krátkou vigílii s papežem. Přespali jsme pod širým nebem (někteří pod mostem) a 6. srpna ráno následovala slavnostní závěrečná mše svatá, kterou celebroid papež František spolu se 700 biskupy a 10 000 kněžími z celého světa.

Závěrečné mše svaté se zúčastnilo 1,5 milionu lidí. V závěru mše oznámil papež František, že příští Světové dny mládeže se budou konat v roce 2027 v Soulu v Jižní Koreji.

Závěrem potvrzuji, že se mi v Portugalsku – až na velmi vysoké teploty, které v závěru dosahovaly až 40 stupňů Celsia – líbilo. Našel jsem si mezi českými účastníky také nějaké kamarády. Zjistil jsem, že Portugalci moc nerozumí anglicky (nebo spíše nechtějí rozumět). Rád bych se do Portugalska ještě někdy podíval.

Jan Pavlík

Myšlenky papeže Františka, které zazněly na Světových dnech mládeže:

Zastavil se například u pojmu poutník. Jak řekl: Zrcadlí se v něm stav lidského jednání, protože každý je vyzýván, aby se postavil velkým otázkám, které nemají zjednodušenou ani okamžitou odpověď, ale vybízejí k cestě, překročení sebe sama. Poutník je ten, který kráčí k cíli a má cíl. Hledejte a riskujte. Mějte odvahu nahradit strach sny.

Život bez krize je aseptický život. Je jako destilovaná voda – nijak nechutná, není k ničemu.

Někdy si v životě musíte ušpinit ruce, abyste si nezašpinili srdce.

Ježíš to řekl velmi jasně, když posílá apoštoly, aby povolali lid na hostinu, na to, co on připravil. Říká jim – jděte ke všem mladým, starým, zdravým, nemocným, dobrým, hříšníkům. Církev je pro všechny, pro všechny. Já jsem člověk, který je

velmi špatný ale i tady pro tebe je místo. Všichni máme v církvi místo. Každý ve svém vlastním jazyce opakujte to slovo: Všichni, všichni, všichni. Taková je církev.

Nebojte se. Mějte odvahu. Myslete na velké věci. Vězte, že jsme milováni láskou, kterou nás Bůh miluje. Řekněme to všichni společně: Bůh nás miluje.

Když podávám ruku člověku z ulice, cítím se znechucen chudobou druhých, vedu destilovaný život, který je v mé fantazii a neexistuje. Život, který nemá žádnou váhu. A zde je realita, která zanechává stopu.

Ted' vám položím otázku, ale neodpovídejte nahlas. Každý si odpovězte sám sobě. Pláču někdy? Jsou v životě věci, které mne nutí plakat? Všichni jsme v životě plakali a stále pláčeme. A tam je Ježíš s námi. Pláče s námi. Protože nás doprovází v temnotě, která nás vede k pláči. Nechtěl bych říkat mnoho dalších věcí. Dnes s Ním půjdeme po cestě Jeho utrpení. Po cestě našich starostí. Po cestě naší samoty.

Nevím, jestli má někdo rád fotbal. Mne se líbí. Co se skrývá za gólem? Hodně tréninku! Co stojí za úspěchem? Hodně tréninku! A v životě nemůžete vždy dělat to, co chcete, ale to, k čemu máte povolání. Každý má své vlastní povolání. Vede nás k jednání. Obtíže života jsou jako pády, které člověk může utrpět při výstupu na horu.

Nic není zdarma. Za vše se platí. Jediná věc, která zdarma je, je láska Ježíše Krista.

Chtěl bych se každému z vás podívat do očí a říct: Neboj se.

Nezáříme, když vystavujeme dokonalý, uspořádaný a pěkně upravený obraz, i když se takto cítíme silní a úspěšní. Ne, jsme prosyceni Světlem, záříme, když přijmeme Ježíše a naučíme se milovat jako On.

Pamatujte si ve svém srdci ty nejkrásnější chvíle, protože, když potom přijdou nevyhnutelně chvíle únavy a neúspěchů a možná také pokušení zastavit se na cestě nebo uzavřít se do sebe sama, oživte zkušenost a milost těchto dní.

Farní pout' do Číhoště

Za nemocné... za živou víru v našich rodinách... za naše kněze a celou naši farnost... za pronásledované křesťany... Tyto i mnoho dalších úmyslů a proseb jsme si nesli v srdci a vydali se s nimi jako každoročně na pout' do Číhoště.

Někteří vycházeli pěšky již ve 3 hodiny ráno z Havlíčkova Brodu, další poutníci se k nim přidali v 7 hodin ve Světlé nad Sázavou. Ostatní přijeli do Číhoště na kole nebo autem. Počasí bylo tu sobotu 9. září 2023 jak malované, sluníčko svítilo jako v létě a obloha bez mráčku.

Ve 13 hodin jsme se shromáždili v číhošťském kostele ke mši svaté. Bylo nás zde více než 50 a přinášeli jsme Pánu v prosbách i všechny ostatní havlíckobrodské farníky, kteří zůstali doma. Mše svatá byla krásná, u oltáře všichni čtyři naši kněží – náš pan děkan P. Oldřich Kučera, výpomocní duchovní P. Stanislav Jílek a P. Jiří Vojtěch Černý i bývalý kaplan P. Petr Soukal, který v kázání přiblížil osobnost P. Josefa Toufara i číhošťský zázrak před více než 50 lety.

Poté následovalo občerstvení na farním dvoře a přátelské posezení. Ty objednané kuřecí řízky s chlebem a následná káva tvoří každoročně příjemnou tečku za číhošťskou poutí. ☺ Duchovně povzbuzeni a s radostí, že patříme do havlíckobrodské farní rodiny, jsme se rozloučili a vydali na cestu domů.

MR

Přímluvná modlitba

Možná, že jste se na nějaké křesťanské akci setkali s nabídkou přímluvné modlitby. Někdo sám pocítil uzdravující sílu přímluvné modlitby, ale někdo se s touto formou modlitby nikdy nesetkal a neví, co si pod tímto názvem představit, neví, o co se jedná a jak přímluvná modlitba probíhá.

Přímluvná modlitba není úplně totéž, co prosebná modlitba. Boží slovo nás často vybízí, abychom se obraceli na Boha ve všech svých potřebách. Na rozdíl od prosby je přímluva zaměřena na druhé lidi a jejich potřeby. Přímluvná modlitba má mít v našem duchovním životě své místo a má být určitou silou k duchovnímu, duševnímu i tělesnému uzdravení.

Mezi člověkem a Bohem je jen jeden největší přímluvce, to je Ježíš Kristus: „*Ježíš, který z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás.*“ (Řím 8,34). Jsme pozváni, abychom měli účast na Jeho službě přímluvce u Boha. Křtem jsme s Ním totiž nerozlučně spojeni, a to nejen s Ním jako s osobou, ale i s jeho posláním pro svět. Ježíš řekl: „*Až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.*“ (Jan 12,32).

Co to je přímluvná modlitba a jakým způsobem se ji modlíme?

Přímluvce se přimlouvá za někoho, kdo je fyzicky přítomen. Této modlitbě se říká „služba přímluvné modlitby“. Je to způsob modlitby, kdy se dvojice přímluvců modlí za konkrétního člověka a jeho problémy, např. prosba za Boží vedení při důležitém rozhodnutí, pomoc v různých životních zápasech, nesnázích, za uzdravení, odpuštění nebo duchovní ochranu.

Přímluvná modlitba je o vstřícném a pozorném naslouchání konkrétnímu člověku, za kterého se modlíme. Přímluvce by se při modlitbě neměl spoléhat sám na sebe. Modlí se ve JMÉNU Ježíše Krista, opírá se o dokonalost Ježíše, který ji očišťuje svou krví a zahaluje do moci svého Ducha. Přímluvce se má otevřít Duchu Svatému, aby vstoupil do celé situace.

Přímluvná modlitba je Božím požehnáním druhému člověku skrze přímluvce. Skrze požehnání Bůh dává svůj život. Přímluvná modlitba může být také spojena s tzv. proroctvím, tedy s odhalením Boží vůle pro daného člověka. Má za cíl posílit důvěru v Boha, utěšit bolest, vyzvat k růstu ve víře, naději a lásce a přinést světlo do temnot. Nejedná se o předpovídání budoucnosti!

Přímlovná modlitba je často spojena s projevem Ducha Svatého, např. modlitba v jazycích: „*Duch Svatý přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelnými vzdechy.*“ (Řím 8,26).

Kateřina Lachmanová ve své knize *Síla přímlovné modlitby* píše: „*Síla přímlovy nespočívá ve speciálních formulkách nebo postupech, ani v ní nejde o žádné duchovní údernictví. Bůh může udělat divy i na základě krátké střelné modlitby. Pro účinnost modlitby je nejdůležitější postoj dětské důvěry a láska, s níž se člověk modlí. Skrze přímlovnou modlitbu se v neviditelné sféře odehrává duchovní boj, jehož ovoce se časem projeví viditelným způsobem.*“ (Tato krásná kniha je k dispozici ve farní knihovně.)

Kdo se může přímlovnou modlitbu modlit a kde se s přímlovnou modlitbou můžeme nejčastěji setkat?

Přímlovnou modlitbu se má modlit každý křesťan. O přímlovnou modlitbu můžeme požádat kněze nebo křesťana, o kterém víme, že žije v živém vztahu s Ježíšem a kterému věříme. Jednou ponesu břemena druhých já, jindy někdo jiný ponese ta moje. Modlíme-li se za sebe navzájem, jsme všichni spojeni s Kristem. „*Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův.*“ (Gal 6,2).

Se službou přímlovné modlitby se můžete setkat při některých křesťanských akcích, např. Otcovo srdce, Charismatická konference, semináře *Život v Duchu Svatém*, někdy bývá i součástí *Večera chval*.

Když se jedná o službu přímlovy v rámci křesťanské akce, přímlovci jsou vždy delegováni pořadateli dané akce. Jedná se vždy o vyškolené a zkušené přímlovce. Semináře o přímlovné modlitbě a formaci přímlovců často organizuje Komunita Blahoslavenství v Dolanech u Olomouce nebo ve Střelcích u Brna. S vyučováním jsou spojena svědectví, praktická cvičení, zpětná vazba.

Když se ho jednou farizeové zeptali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „*Boží království nepřichází zjevně. Nebude možné říci: Je tu... anebo: Je tam... Boží království už je přece mezi vámi!*“ Lk 17,20-21

Ludmila Blažková

Misijní neděle

Také letos jsme chtěli prožít Misijní neděli trochu jinak. Konala se tentokráte 22. 10., shodou okolností na svátek sv. Jana Pavla II., papeže, kterého si většina z nás ještě pamatuje a který na misie také často myslel. Mši svatou sloužil P. Stanislav Jílek.

S dětmi z náboženství jsme připravili specifické dary, při jejichž přinášení v obětním průvodu se četly přímluvy. Např. Bibli, kámen jako symbol desek Desatera, srdce jako symbol lásky, řetěz, symbol různých druhů nesvobody člověka, chléb a vodu, základní potraviny, kterých se nedostává tolika lidem na zemi, šátky v misijních barvách, které představovaly jednotlivé kontinenty. Mám radost, že se našlo v kostele asi 15 ochotných dětí, od kterých P. Stanislav přijímal předměty a ukládal je před obětní stůl. Při mši svaté nám všem připomínaly potřebné lidi v misiích.

Také do pečení Misijního koláče se zapojila řada farníků. Je moc pěkné, když přijdete o misijní neděli do kostela a v předsíni vidíte spousty koláčů, buchet a jiných dobrot, které je možné si po skončení bohoslužby „koupit“. Dobrovolný příspěvek od každého dárce je poté věnován na Papežská misijní díla.

Díky všem, kteří se do této akce jakkoliv zapojili a přispěli na misie podle svých možností – modlitbou, finanční částkou anebo aktivní účastí.

Jana Stará

Nová věž pro Kateřinu

V úterý 24. října 2023 se na kostel svaté Kateřiny vrátila věž. Tedy její vrcholová část, kterou tvoří přes 4 metry vysoká a přes 1500 kg těžká dřevěná konstrukce, která je v celé ploše včetně nejmenších detailů pokrytá měděným plechem. Původní věž byla z kostela snesena před pěti lety, na podzim roku 2018. Její stav byl velmi žalostný, čemuž se nelze divit, neboť poslední její oprava proběhla v roce 1903.

Instalace nové věže byla velmi sledovanou událostí. Je to pochopitelné, protože se jedná o jednu z nejvíce viditelných částí kostela. Zdaleka to však není to jediné, co v letošním roce v Kateřině proběhlo. Je to spíš taková „velká třešeň na letošním dortu, který se peče již od února“. Začátkem února se do Brodu z dílny zvonaře Michala Votruby vrátil renovovaný zvon Florián, který pak na vynesení do věže Kateřiny čekal v děkanském kostele. Koncem února mohla být díky příznivému počasí dokončena konstrukce nového krovu nad polygonem presbytáře. V březnu byla odvezena veškerá suť z okolí kostela, během léta pak došlo k instalaci nových elektrických rozvaděčů a části nových elektrorozvodů. Na podzim byla odstraněna vrstva betonu a podkladní suti z podlahy sakristie, otlučeny zbytky venkovních omítek na bocích kostela, snesena poslední vrstva podlahy v lodi a nakonec v říjnu došlo na již zmiňovanou věžičku.

Po rozkrytí spodní trámové konstrukce vynesl velký jeřáb do věže nejdříve opravený zvon a také zcela novou dubovou konstrukci pro jeho zavěšení – zvonovou stolicí. Následovala vlastní věž, která je zakončena kulatou makovicí a hrotnicí. Na hrotnici je zlaté slunce s nápisem IHS. Zkratka IHS v původním smyslu značila jméno Ježíš, v pozdějších dobách byla vykládána jako Jesus Hominum Salvator – Ježíš Spasitel lidstva. Do makovice pan děkan Oldřich Kučera vložil novou časovou schránku s kopiemi cenných historických listin, které se ve věži uchovávaly (nejstarší je z roku 1663), dále nové listiny od radních města a Spolku Epigram a též seznamy dárců, kteří se materiálně nebo svou prací podíleli na opravách. Ve schránce se dále nalézají soudobé drobné mince, paměťový disk s obrazovou dokumentací a říjnový výtisk Havlíčkobrodských listů.

Nedílnou součástí věže na kostele sv. Kateřiny byly od poloviny 19. století i věžní hodiny. Ty byly též v havarijním stavu a několik posledních let mimo provoz. Pokud vše půjde podle plánu, tak se ještě v letošním roce na věž vrátí tři nové číselníky se zlacenými čísly a také repasované zlacené ručičky. Hodinář Miroslav Janků poté připevní do vrcholové lucerny věže nové elektromagnetické odbíjecí kladivo, které bude odbíjet do historického cymbálu. To, kdy hodiny začnou odpočítávat čas, záleží tak trochu na každém z nás, protože na kompletaci hodinového stroje a potřebného příslušenství zatím schází 70 tisíc Kč. Případnou

finanční pomoc můžete zaslat na transparentní účet veřejné sbírky na opravy Kateřiny číslo 270 130 5762/2010.

Nová věž kostela nyní na sluníčku svítí do dálky. Za několik měsíců ji zoxidovaná tenká vrstva mědi přebarví na tmavě hnědou. Zelené měděnky, kterou můžeme vidět například na některých brodských bronzových sochách nebo na starších částech střechy děkanského kostela, se na Kateřině zřejmě již nedočkáme. Na to, aby vznikla tato vrstvička zásaditého uhličitanu měďnatého, jsou deště i v čistém prostředí Vysočiny příliš kyselé.

Na opravách kostela svaté Kateřiny se podílí mnoho lidí. Je dobré, že to jsou jak farníci, tak (možná překvapivě i častěji) lidé nevěřící. Až půjdete kolem a budete se dívat na nové hodiny, berte to jako připomínku spolupráce mnoha obyvatel Havlíčkova Brodu.

Mgr. Vít Vodrážka

„Dnešní den je radostný, neboť na kostel svaté Kateřiny se vrátila věžička a kostel je opět dominantou města. Zaplať Pán Bůh, že se dílo daří, nikomu se nic nestalo a s pomocí Boží můžeme pokračovat zase dál...“

P. Oldřich Kučera, farář

Dovolená v Římě

Každý všední den ráno, když usedám v 6:30 na židli ve své kanceláři, vzpomenu si, že v Nepomucenu v Římě právě začíná mše svatá... Nepomucenum je česká papežská kolej založená v roce 1884 papežem Lvem XIII. Žijí zde čeští bohoslovci a kněží, kteří byli do Říma posláni na studia. A někteří z naší farnosti již zakusili, že je to takový malý český ráj uprostřed Říma. ☺ Měli jsme možnost strávit zde několik dní dovolené.

Dávno jsem si přála podívat se někdy do Říma, a tak jsme se konečně odhodlali a letos na podzim jsme se do věčného města na pár dní vypravili. Už samotná cesta byla velkým zážitkem, neboť jsme cestovali letadlem. Je přenádherné vidět tu krásu Božího stvoření z výšky 10 km – hory, města, řeky, moře...

V Nepomucenu jsme byli vlídně přijati a každý den jsme mohli být přítomni na ranní mši svaté ve zdejší kapli, která je vyzdobena postavami českých světců. V lavicích bývá ovšem věřících jen poskrovnu – pět sester boromejek a pár laiků pomocníků, zato u oltáře je skutečně plno – asi 15 až 20 kněží, nejen Čechů, ale i zahraničních studentů tmavé pleti. Bohoslovci ministrují a zastávají lektorskou službu. Mše svatá je italsky, případně latinsky, kázání obvykle končí několika větami v češtině. Poté se studenti vydávají do škol a my jsme vyráželi za dobrodružstvím do centra velkoměsta.

Původně jsem si myslela, že navštívíme všechny kostely a kostelíčky, které na svých cestách potkáme, ale záhy se ukázalo, že je to zcela nemožné. V Římě je tolik kostelů, že by je snad nikdo nespočítal... a tak jsme se raději drželi své vytyčené cesty a odbočky dělali jen občas!

Navštívili jsme všechny čtyři hlavní římské baziliky, které nás uchvátily svou monumentálností a nádherou. Lateránská bazilika sv. Jana Křtitele a sv. Jana evangelisty je nejstarší z nich. Uvnitř je vzácný papežský trůn a také obrovské sochy všech dvanácti apoštolů. Bazilika Santa Maria Maggiore (Panny Marie Sněžné) uchovává vzácnou relikvii – část dřeva z betlémských jesliček,

do kterých byl položen narozený Ježíš. Bazilika sv. Pavla leží mimo centrum Říma, až za historickými hradbami. V chrámě jsou podobizny všech 266 papežů počínaje sv. Petrem. Nejnovější je papež František, před ním Benedikt XVI., Jan Pavel II. atd. Ještě je tam připraveno několik volných míst pro papeže další. ☺

A ta nejdůležitější bazilika – svatý Petr ve Vatikánu? Tam jsme přišli jednou ráno za svítání, abychom nemuseli později stát dlouhé fronty u bezpečnostní kontroly. Ještě svítil na nebi srpek měsíce a červánky nad svatopetrským náměstím ohlašovaly nový den. Měli jsme to štěstí, že jsme se hned v 7 hodin ráno mohli přifařit ke skupině poutníků z Polska a účastnit se s nimi mše svaté u postranního oltáře nad hrobem jejich i našeho oblíbeného papeže Jana Pavla II. Poté jsme posnídali před bazilikou ve společnosti mnoha krásných soch, které zdobí vatikánské náměstí, a sledovali, jak turistů stále přibývá. Prohlídce baziliky jsme věnovali hodně času a k naší velké radosti jsme zde našli i sochu sv. Dona Boska, kterého máme moc rádi a ani jsme ho zde nečekali. Stojí ve výšce přesně nad bronzovou sochou sv. Petra. Dostali jsme se i do krypty s hroby papežů a vystoupili na vyhlídku do nejvyšší kopule, odkud byl skutečně nádherný výhled na náměstí, vatikánské zahrady a celé město.

Vatikán jsme navštívili ještě jiný den a to ve středu, kdy se konají audience se Svatým Otcem pro veřejnost. Byli jsme šťastní, že můžeme papeže Františka vidět „na živo“, i když byl daleko vpředu jako bílá tečka. I tak jsme mohli na dálku vnímat jeho charisma a úžasnou atmosféru setkání a byli vděční za jeho požehnání.

Na svých cestách jsme došli i do kostela svaté Cecílie, ve kterém je tato patronka chrámových hudebníků pohřbená, a navštívili několik mariánských kostelů – třeba kostel Santa Maria di Trastevere, kde je obraz, který podle legendy

maloval sv. evangelista Lukáš. V postranní ulici zastrčený kostelík sv. Praxedy, mučednice z období počátků církve, nás okouznil svými prastarými mozaikami.

Vlastně všechny chrámy, které jsme viděli, byly bohatě zdobeny krásnými mozaikami. Všimli jsme si, že někteří světcí nemají kulatou, ale hranatou svatozář, což nás zaujalo a ptali jsme se kněží v Nepomucenu, jestli to snad není nějaká chyba... ☺ Vysvětlení je prosté: hranatou svatozář má ten, kdo v době stavby kostela byl ještě naživu, ale již zde na zemi žil svatým životem a obvykle se o ten konkrétní kostel nějak finančně zasloužil.

Kromě kostelů je v Římě samozřejmě mnoho a mnoho dalších krásných památek, doslova na „každém rohu“ – staré románské stavby, koloseum, kašny a fontány, sochy i světské stavby, ale to by tam člověk musel strávit opravdu hodně času... My jsme putovali především po stopách světců.

Ocenili jsme, že téměř všechny kostely byly otevřené a volně přístupné. Měli jsme možnost poklekat před svatostánky a prosit za všechny blízké, za nemocné i zemřelé, za celou naši farnost a naše kněze. Bylo krásné uvědomit si univerzálnost církve. Ať se modlíme v honosné římské bazilice anebo v našem havlíčkobrodském kostelíčku – náš Pán je všude stejně laskavý a milující. Jsme moc rádi za krásnou dovolenou a všem, kdo ještě v Římě nebyli, doporučujeme jediné – neváhejte a jeďte se tam podívat, budete nadšení. ☺

MR

Zprávy z Výbuchu

VÝBUCH, křesťanské hudební uskupení. Scházíme se každý pátek v 19,00 hod na brodské faře. Kdo má chuť se k nám pěvecky přidat, neváhejte napsat na: vybuch@googlegroups.com. Možná jste si všimli, že je nás stále víc (a máme z toho velkou radost) - každý nově přichozí obohacuje naši kapelu a jsme za něj rádi (věkově jsme v rozmezí 12-55 let, muži i ženy – tak se neboj a přijď – máš-li chuť). Děkujeme farnosti, že můžeme mít útočiště na brodské faře. A nyní k našim některým aktivitám...

VÝLET VÝBUCH 2023 – KARLOVARSKO

Náš letošní čas „za odměnu“ jsme prožili v malé obci Dolní Žandov u Mariánských Lázní. Cestou jsme udělali exkurzi ve výrobně Bohemia Sektu (samozřejmě s ochutnávkou) ve Starém Plzenci. Další den jsme vyrazili na pěší výlet, při kterém jsme nacházeli mnoho studánek s perlivou přírodní minerálkou. Cílem cesty bylo chráněné území Kladská. Že se jednalo o náročný výlet, vypovídá jeden z úkolů – vydrž sám se sebou a svými myšlenkami 10 minut. A také jedna zlomenina, bez které se žádný pořádný výlet neobejde. Další den jsme věnovali vodáckému sportu na Ohři. Máme to moc rádi a soutěž vyměň si svého vodáckého partnera, kdy se po 12 minutách cesty všichni střídáme tak, aby jel každý s každým. Odpoledne jsme navštívili turistickou destinaci SOOS s exkurzí, projížděkou vláčkem a tak. Večer patřil Mariánským Lázním a vodní světelné fontáně. Další den cestou domů jsme navštívili kaolínový důl, který byl prostě fenomenální. Jaké jsou výsledky výletu? Na to se musíte zeptat členů Výbuchu!

POHLED – SVATÁ ANNA

Jako každý rok, tak i letos jsme doprovázeli poutní mši svatou u svaté Anny. Po loňské zkušenosti, kdy jsme zpívali venku a díky ozvučení bylo krásně slyšet, jsme byli požádáni poprvé doprovázet hlavní mši svatou o půl jedenácté a zpívat opět venku. Počasí nám ale nepřálo, a tak jsme se uchýlili do kostela. Bylo nám líto, aby lidé, kteří přišli na pouť zrovna v době, kdy se vrátily zrekonstruované varhany do kostela, tak aby je ani neslyšeli a proto jsme se v doprovodu mše svaté rozdělili s varhaníkem, který hrál ordinária. Nejkrásnější byla závěrečná píseň Madona, která zazněla za doprovodu dvou trumpet Michala a Lukáše. Milovníci mariánských písní zvedali oči ke kůru a široce se usmívali. Je moc příjemné vědět, že naše interpretace dělá lidem radost.

VEČER CHVAL PODZIMNÍ

Máme velkou radost, že jsme na podzim opět mohli doprovázet večer chval. Pro naši kapelu Výbuch je to vždy velká věc a věnujeme značné úsilí tomu, aby naše hudba byla pohlazením po duši. Podzimní večer chval je pro nás již tradicí. Je to příležitost pro nás pro všechny, abychom mohli společně chválit Pána Boha. V pracovním shonu běžných dnů se mnohdy nenajde dostatek času k tomu se ztišit a v poklidu modlit, a proto jsme moc rádi, že jsme se sešli v tak hojném počtu. Krásy i chmury podzimního času jsou impulzem k tomu si uvědomit, za co můžeme být vděční, ale také, ke komu se můžeme vždy uchýlit a jak nás Bůh všechny miluje. I proto se tématem celého večera chval pro nás stala radost, jakožto jeden z darů Ducha svatého, což jsme se snažili promítnout do výběru písní i našeho projevu. Atmosféra havlíckobrodského děkanského kostela je potmě jen při svitu svící opravdu výjimečná. Jsme také rádi, že mohla být po celou dobu vystavena Nejsvětější svátost oltární a sílu momentu to jen podpořilo. Přijďte s námi chválit Boha i vy - čeká na vás 59 minut a 59 sekund intenzivního modlitebního zážitku doprovázeného živou kapelou čítající 15 zpěváků a zpěvaček, 5 kytar, piano, flétny, klarinet, kontrabas, akordeon a trubku. Další příležitost budete mít na jaře 2024. Těšíme se na vás.

POLNÁ – CANTATE DOMINO 2023

V sobotu 4. listopadu 2023 jsme zavítali do Polné, kde se konal již 32. ročník Cantate Domino Polná. Je to setkání dětských a mládežnických křesťanských hudebních souborů s věkem neomezeným, ale myšlenkou jasnou – chválit Pána a rozdávat radost (nejen) zpěvem. Od okamžiku, kdy jsme dostali pozvání od pořadatelů akce, se část členů Výbuchu těšila a druhá část se trochu s obavami podřídila většině. Obavy se rozplynuly v momentě příchodu a vřelého uvítání nejen naším kamarádem, kterého jsme roky neviděli. Po zvukové zkoušce jsme ochutnali sladké občerstvení v podobě horkých lázeňských oplatek a horké

čokolády se šlehačkou. (Vzpomněli jsme si přitom na naši Marušku, která nás vždy upozorňovala, že čokoláda před výstupem utlumuje hlasivky.) Usadili jsme se v hledišti sálu Lidového domu v Polné a užívali si poslech hudebních uskupení od nejmladších hudebníků a zpěváků. Před námi bylo postupně šest různě velkých souborů od tříčlenného až po asi třicetičlenného sboru Rodinky. My jsme vystupovali jako předposlední s pěti písněmi a závěrem vystoupili Profesionálové ze Žďáru nad Sázavou. Většina z nás je slyšela naposledy asi před 10 lety na farním dnu v Havlíčkově Brodě, a proto jsme se na ně moc těšili. O to víc nás potěšilo, že i my jsme je obohatili, nejen oni nás. Záměrem pořadatelů akce je, aby Cantate Domino bylo přátelským setkáním, které soubory motivuje a inspiruje k další činnosti a za nás se jim to skvěle daří.

ANTONÍNŮV DŮL – BOHOSLUŽBA ZA DĚTI DO DLANĚ

V neděli 19. listopadu jsme, jako tradičně v posledních 12 letech, doprovázeli mši svatou u kapličky Panny Marie v Antonínově Dole. Z důvodu nemoci želivského opata Tadeáše Spišáka ji sloužil otec Jaroslav Jáchym Šimek, který nás o sychravé neděli potěšil svou přítomností i kázáním o strachu - nemáme se bát jít s Pánem kamkoli a do čehokoli, protože Bůh je láska a s ním jsme vždy v bezpečí. Zopakoval příběh o své mamince, která se narodila jako nedonošené miminko v době, kdy nebyly inkubátory a tyto děti zpravidla zemřely, stejně jako její matka, krátce po porodu. Babička miminka Jaroslavovu maminku zachránila díky velké peci, která sloužila jako inkubátor a kapátkem se zředěným kravským mlékem. Zachránila tak nejen svoji vnučku, ale pro nás i maminku kněze a opata Jaroslava. Děkuje Magdě za to, že nás na tuto akci stále zve, protože toto setkání je vždy příjemné, a hluboce prožitá mše svatá na tomto promodleném místě, nás naplní radostí.

Za Výbuch Michal Topolovský, Anna, Luky, Tery

Vzpomínka na Vánoce v Havlíčkově Brodě

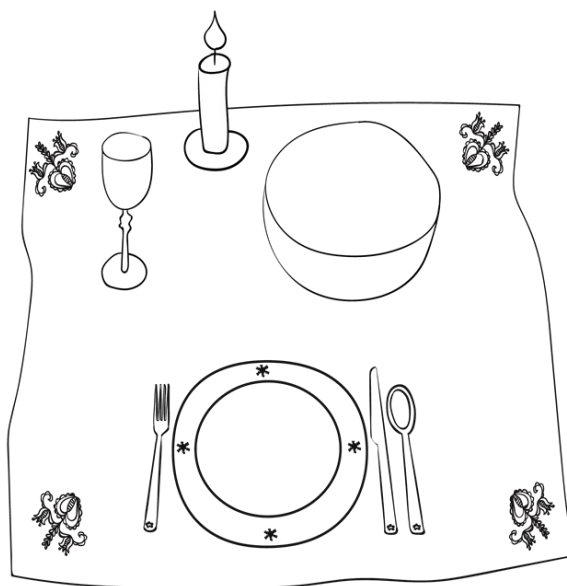
Je tomu již 30 let, co vznikla v roce 1993 nová diecéze v českých zemích a to diecéze plzeňská. V jejím čele stojí nyní otec biskup Mons. Tomáš Holub, který kdysi dávno strávil nějaký čas v Havlíčkově Brodě jako vojenský kaplan. Podělil se s námi o vzpomínku, která se mimo jiné vztahuje k vánočním svátkům. Jistě se i mezi vámi čtenáři najdou pamětníci těchto časů...

Začátky mé duchovní služby v armádě jsou zcela podstatně spojeny také s životem v havlíkobrodské farnosti. Po svém návratu z Bosny v roce 1997 jsem následně působil u 4. brigády rychlého nasazení v Havlíčkově Brodě a místo, kde jsem chtěl být doma, byla havlíkobrodská fara. Vzpomínám na tu dobu jako na dobu velmi intenzivní nejen po stránce vojenské, ale také ve vztahu k místní farnosti. Během těch téměř dvou let, které jsem tam strávil, jsem navázal spoustu kontaktů: účastnil jsem se duchovního života, prožil jsem tam dvoje Vánoce s místními duchovními – s P. Marianem Sokolem a s P. Jakubem Medem... Zažil jsem tenkrát mnoho zajímavého, ale také docela náročného.

Vzpomínám si, že na místní faře byla velká zima. Mé vojenské spartánské přebývání na cvičišti se pak vlastně opakovalo, když jsem především v zimě trávil čas ve svém pokoji na faře v Havlíčkově Brodě, toaletu jsem měl až daleko na konci chodby. Ještě ke všemu to byl pokoj velmi tmavý, protože před farou, jak si asi vzpomínáte, stál velikánský smrk, který v té době ochránci zeleně nedovolili porazit. Zastiňoval nejen přízemí starobylé havlíkobrodské fary, ale také její první patro, kde jsem měl svůj pokoj.

K nejsilnějším zážitkům v Havlíčkově Brodě patřily Vánoce. Přiznám se, že to jsou Vánoce, které mi zůstaly v paměti velmi hluboko, protože P. Marian Sokol organizoval vždy na Štědrý večer večeři pro bezdomovce, na což jsem vůbec nebyl zvyklý. Znal jsem dosud jen večeři v kruhu lidí, které jsem měl rád, kteří mi byli nějak blízcí a kteří se mnou prožívali krásu Štědrého večera.

Dodnes si pamatuji obrovský šok, když jsem docela hezky ustrojen přišel na večeři s bezdomovci. Atmosféra byla úplně jiná – byla to atmosféra služby a schopnosti tolerovat spoustu věcí, které by člověk při normálním průběhu toho večera nikdy nepřipustil. Musím říci, že mě to poprvé velmi vzalo a byl jsem z toho vnitřně úplně rozhozený.

Tento zážitek mě pak vedl k mnohému duchovnímu přemýšlení, co znamená kněžská služba. Mé druhé Vánoce, které se odehrávaly ve stejném duchu, už pro mě byly intenzivně bohaté, protože jsem na ně byl připraven a dokázal jsem tuto službu přijmout jako jednu z variant, jak lze Štědrý večer prožít.

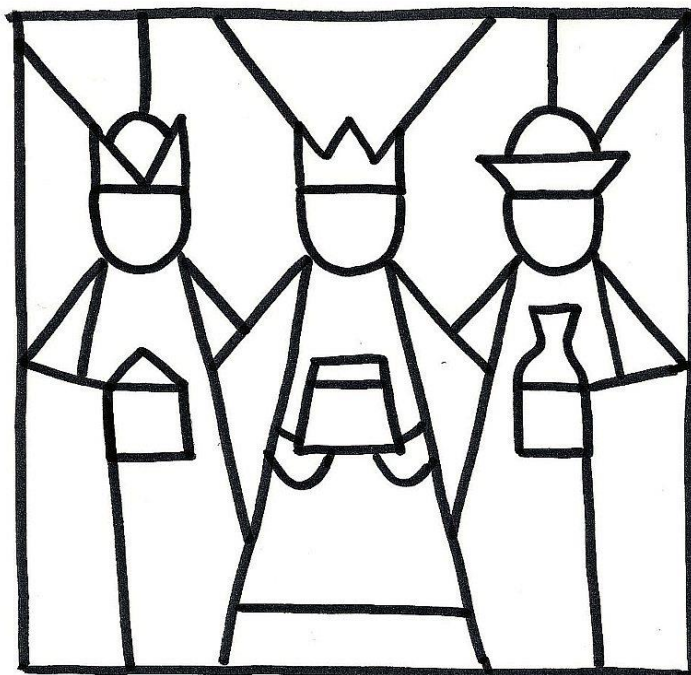
Havlíčkův Brod pro mě ale není jen vzpomínka na Štědrý večer, ale také na živé společenství, na mnoho malých skupinek, do kterých jsem byl zván, i na spoustu příjemných nedělních obědů či večeří, kdy jsem si mohl pochutnávat na skvělé kuchyni, která byla spojena i s intenzivními rozhovory s mnohými z vás. Farnost v Havlíčkově Brodě jsem měl rád a vracím se k ní ve svých vzpomínkách také kvůli tomu, že jsem se zde setkal s dílem pana Bohuslava Reynka i s jeho příbuznými ve filiálním kostele ve Svatém Kříži.

Období mého pobývání v Havlíčkově Brodě pro mě bylo jednou z důležitých etap, které mě myslím v mnohém připravily také na to, co jsem dělal dál. Nejen jako generální sekretář biskupské konference, ale také nyní jako biskup plzeňské diecéze.

Zdravím moc do Havlíčkova Brodu a děkuji vám všem, kteří jste mi tam vytvořili domov. Těším se na setkávání při různých příležitostech. Protože naše katolická církev je skvěle malá na to, abychom se mohli potkávat a nezapomněli na sebe.

Žehná +

Mons. Tomáš Holub, biskup plzeňský

Vánoční pozdrav z havlíčkobrodské fary

Vážení farníci, čtenáři,

máme před sebou nejkrásnější svátky v roce.

Je to období, v němž se zřetelně projevuje to nejušlechtlejší, co v člověku je.

Otevírají se nové cesty, které během roku často nevidíme, a mizí překážky, které také nejsme mnohdy schopni nebo ochotni překonat.

Ustupuje trochu naše „já“, aby dalo prostor tomu, co často zůstává skryté.

Vánoce nám ukazují, že právě láska, pokora, dobrotivost, milosrdenství, laskavost a štědrost jsou hodnoty, které jsou důležité a potřebné pro naše mezilidské vztahy nejen v rodinách, ale i na pracovištích, ve školách, ve farnosti a jinde.

Prožijme letošní Vánoce pravdivě.

Ať Světlo, které přišlo do tohoto světa, dokážeme nejen přivítat ve svých srdcích a ve svých rodinách, ale ať je také stále přítomné, a to nejen ve vánočním čase, ale i v celém novém roce, do kterého zanedlouho vykročíme.

Učiňme tak s radostí a nadějí, kterou máme v Ježíši Kristu.

Požehnané svátky a celý rok 2024.

P. Stanislav Jílek

Tříkrálová sbírka 2024

Jak přispět do Tříkrálové sbírky?

- do kasičky v kostele Nanebevzetí Panny Marie
(v sobotu 6. 1. a v neděli 7. 1. 2024)
- do kasičky koledníků ve městě nebo u vás doma
 - pomocí QR kódu na kasičkách koledníků
 - na účet charity 66008822/0800, VS 777
 - pomocí dárcovské sms na číslo 87 777

DMS KOLEDA 30, DMS KOLEDA 60, DMS KOLEDA 90, DMS KOLEDA 190

- online dary – www.trikralovasbirka.cz

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: m.ruzkova@email.cz
Jen pro vnitřní potřebu farnosti.